

IMMACULATA

3/2005

č.79

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné na rok 2005

- Květen** – Aby žádná žena povolána k mateřství nebyla v těžkostech nikdy opuštěna, a mohla tak vydávat svědectví o velikosti a kráse života.
- Červen** – Aby vše přesahující dar Eucharistie nakláněl člověka naší doby k důkčinění za to, kým je a co má, a za všechna znamení milosrdenství a Boží prozřetelnosti.
- Červenec** – Aby lidé z okraje společnosti, kteří jsou odstrčeni a osamoceni, našli pomoc, pochopení a přijetí, a tak aby v jejich srdcích ožila naděje.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěčil Bůh celý řád milosrdenství. Já... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvýma rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno. Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři,

vatikánské události posledních měsíců pohnuly celým světem a jistě nenechaly v klidu ani Vás. Na jedné straně jsme prožívali smutek z toho, že milovaná osoba Jana Pavla II. už s námi není, na druhé však radost z krásného svědectví jeho života, který jsme mohli prožívat s ním. Jistě jsme se pak ptali, jaký bude ten další Svätý otec, a mohli jsme slyšet slova: „Po velkém papeži Janu Pavlu II. kardinálové vybrali mne, prostého a pokorného dělníka na vinici Páně...“ a „...svěřuji se vašim modlitbám...“ Ano každé dílo, které má směřovat k Bohu, musí mít základ v modlitbě, a o to nás nový papež Benedikt XVI. hned v úvodu své pastýřské služby prosí.

Odpovězme tedy na tuto prosbu vytrvalou modlitbou za Církev, za Svatého otce, za všechny služebníky Církve, za rodiny, za svět, za mír v lidských srdcích a mezi lidmi; všechno své rozhodování začínejme modlitbou; prosme Ducha Svatého o jeho dary, abychom se nesnažili za každou cenu konat velké věci, jako spíše to, co konat máme; v modlitbě se učme rozlišovat pravé hodnoty od hodnot zdánlivých, hledejme sílu k vytrvání v dobrém.

Kéž Panna věrná, Stánek Ducha Svatého, nás provází a posiluje v našem úsilí.

br. Bohdan

JSI TO TY, ŠTASTNÁ, ROZJÁSANÁ

Thomas Ricchini

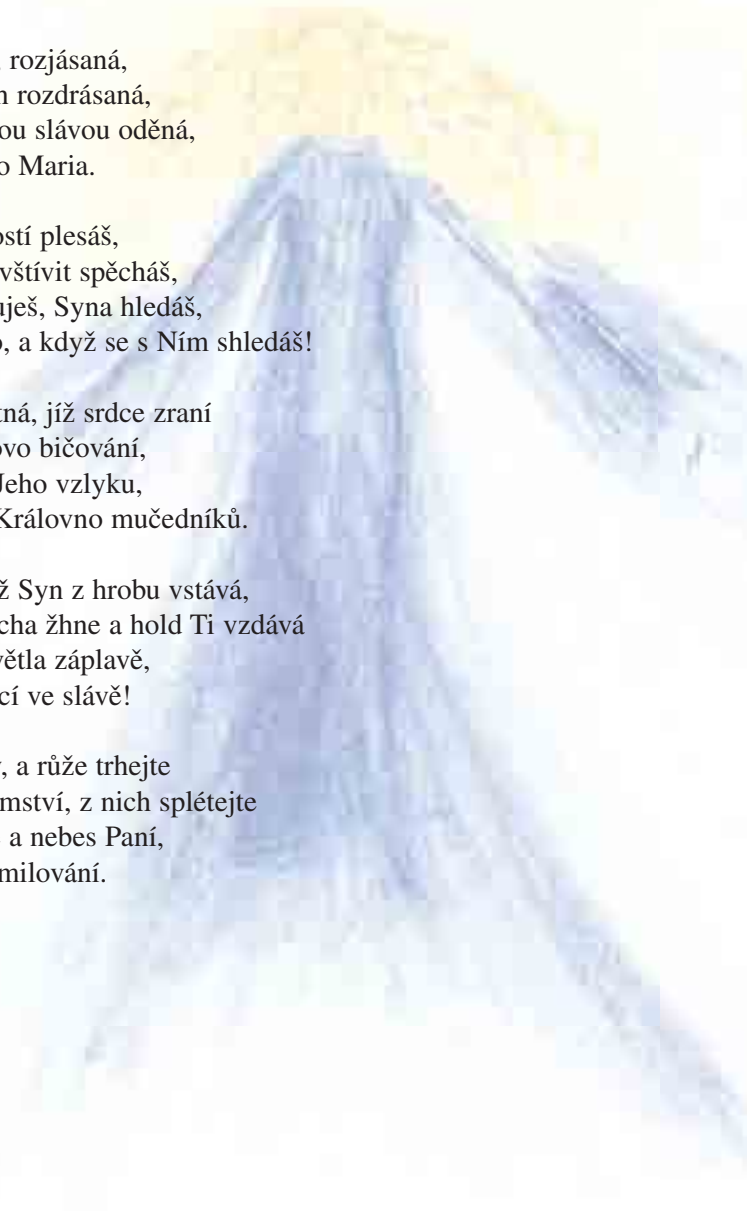
Jsi to Ty, šťastná, rozjásaná,
jsi to Ty, v žalech rozdrásaná,
my k Tobě, věčnou slávou oděná,
zpíváme, ó Panno Maria.

Zdrávas, jež radostí plesáš,
když počínáš, navštívit spěcháš,
když rodiš, obětuješ, Syna hledáš,
přešťastná Matko, a když se s Ním shledáš!

Zdrávas, ó bolestná, již srdce zraní
krvavý pot, Synovo bičování,
trny a kříž, hlas Jeho vzlyku,
vše cítíš s Ním, Královno mučedníků.

Buď zdráva, když Syn z hrobu vstává,
když plamen Ducha žhne a hold Ti vzdává
celičké nebe v světla záplavě,
ó Královno trůnící ve slávě!

Přistupte, národy, a růže trhejte
převzácných tajemství, z nich splejtejte
korunu Královně a nebes Paní,
Matce krásného milování.

Ze života sv. Františka z Assisi

V hlubokém zamyšlení opouštěl František Alvernu, doprovázen oddaným bratrem Lvem, nesl na sobě znamení Krista Ukřížovaného. I když byl obdařen od Boha jako první z lidí takovouto milostí, zůstal i nadále pokorným Františkem. Až do své smrti skrýval svaté rány, že i mnohým z bratří, které nejvíce miloval, se nepodařilo za jeho života je spatřit, takže mnozí o nich dlouhou dobu neměli ani tušení. Přestože se František řídil slovy Písma svatého, že je dobře ukrývat královskou věc, a všemožně se snažil udělenou milost zachovat v tajnosti, Bůh, jemuž přísluší svá díla zvelebovat, se postaral o to, že někteří z bratří spatřili jeho svaté rány a dotýkali jich. Byly potvrzeny i četnými zázraky.

Františkovi, snažícímu se svaté rány ukrývat, se to z počátku dobře dařilo. Na nohou nosil stále střevíce a ruce až po prsty měl ovázány šátky. Přál-li si někdo mu políbit ruku, obyčejně mu podal k políbení jen prsty, velmi často jen rukáv. Když si v přítomnosti jiných umýval ruce, umýval si jen špičky prstů. Ale při své opatrnosti nemohl zabránit, aby bratří, kteří byli kolem něho, alespoň mžikem nespátřili svaté rány. Když zpozoroval, že je někdo viděl, velmi těžce to nesl. Bratři mu nechtěli působit bolest, a proto kdykoliv se jim naskytla příležitost vidět svaté rány, raději odvrátili své oči.

Jednou přišel schválně jeden z bratří ze Sieny k Františkovi, aby viděl jeho svaté rány. Umínil si, že se domů nevrátí dřív, dokud je neuvidí. Poněvadž nečekal, že mu to František dovolí, obrátil se na bratra Pacifika, aby pomohl naplnit tuto touhu. Pacifik slíbil, že učiní vše, co bude v jeho moci. „Až budeš, bratře, odcházet,“ řekl mu, „požádám Františka, aby mi dal políbit ruku; až mi ji podá, dej pozor, ukáži ti hřeb na jeho ruce.“

Nevinná lest se Pacifikovi podařila. Když bratr ze Sieny odcházel, klekl s ním před Františka a prosil o požehnání. „Požehnej nám, Otče,“ pravil Pacifik, „a dovol, abych ti ruku políbil.“ Světec nemohl pokornou žádost milému spolubratru ode-

přít. Neměl tušení o nevině Isti a podal mu ruku k políbení. Vtom však obratně odkryl Pacifik šat přikrývající ránu na ruce a ukázal ji cizímu bratrovi. Hned nato oba odešli. Řeholník vzdával Bohu díky a odešel do Sieny. Pacifik chtěl odejít do své komůrky, ale byl sv. Otcem zavolán. František měl podezření, že Pacifik mu chtěl políbit ruku jen proto, aby mohl jeho ránu na ruce ukázat přichozímu bratru. „Bůh ti to odpusť, bratře,“ zvolal, „často mi dávaš příčinu k bolesti.“ „Co tím chceš říci, moje nejdražší matko?“ tázal se ho bratr Pacifik, který ctil Františka jako něžnou matku. František o tom nechtěl hovořit, zmlkl a nedělal mu další výčitky.

Byl velmi nerad, když někdo schválně hovořil o jeho svatých ranách a nejednou se stalo, že mnohý z bratrů byl od něho odmítnut. „Co to má znamenat?“ ptal se ho jednou jeden z bratří, když viděl svaté rány na jeho nohou. „Starej se jen o to, co ti patří,“ odpověděl mu světec laskavě, ale přesto tak, že bratr ztratil chuť dál něco vyzvídat. Jindy zase jiný z bratří, když postřehl na jeho rouchu krvavé stopy, ptal se Františka: „Kde se vzala krev na tvém rouchu, Otče milý?“ „Nejsi oprávněn, bratře,“ pravil František a vložil mu ruku na oči, „dávat mi podobnou otázku, protože víš, že je to mé tajemství.“

Ačkoli se mnohým bratřím, přes Františkovu opatrnost, podařilo vidět svaté rány na jeho rukou a nohou, jen několik málo bratří vidělo za jeho života jeho ránu v boku. Jednou například, když jeden z bratří chtěl vidět svatou ránu v jeho boku, prosil Františka, aby mu dal rouchu, že je trochu očistí od prachu. „S radostí, bratře,“ pravil nic netušící František, „přijímám tvou pozornost, protože moje rouchu to nutně potřebuje.“ Při svlékání roucha si mohl bratr pohodlně svatou ránu v boku prohlédnout, ano, jak říká sv. Bonaventura i rukou ohmatat. Tak šťastni nebyli všichni bratři, kteří podobnou službu svatému Otcovi prokazovali za tím účelem, aby při svlékání spatřili jeho bok. Při svlékání si František zakrýval svatou ránu

rukou. Bratru Eliášovi se podařilo lstí vidět tuto svatou ránu. Především bratr Rufino byl tak šťasten, že se mohl přesvědčit o velikosti této svaté rány v boku. Když byl František nemocný, často mu mastmi mazal ramena, záda a hrud', aby mu v jeho bolesti ulevil. Jednou také vpustil prsty do jeho boku, a tím mu způsobil velké bolesti. „Bůh ti to odpust!“ vykřikl František a zachvěl se bolestí. Od té chvíle také nosíval spodní oděv, který mu zakrýval hrudník až ke krku tak, že se nikomu nepodařilo jeho svatou ránu v boku vidět.

Mimo bratry viděli svaté rány za Františkova života také někteří kardinálové, kteří je pak chvalozpěvy a církevními antifonami zvětšili a o svatých ranách vydávali ústní a písemné svědectví. Také Alexandr IV. při svých kázáních ujišťoval své posluchače, že dokud František žil, sám na vlastní oči viděl jeho rány. Při Františkově smrti více než padesát bratří, svatá Klára se svými sestrami a nesčíslné množství lidí líbalo svaté rány se vši uctivostí, dotýkali se jich svými rukama a nikdo o pravosti svatých ran nepochyboval.

Nejstarší životopisci, zvláště Tomáš z Celana a tři jeho přátelé, jako očití svědkové svatých ran se o nich zmiňují s největší uctivostí. „Je to veliká milost, úctyhodné tajemství,“ říká Tomáš z Celana, „jehož hloubka je známa jen Bohu, člověku je zjevena pouze z části. Svaté rány jsou pečeti nejvyššího kněze Ježíše, ta byla vtisknuta jednomu

z jeho nejvěrnějších služebníků. Je to vyznamenání, ve kterém se odráží velebnost a dobrota Boží ke stvoření. Proto není třeba se namáhat chválit tuto milost plynoucí od Toho, který je hoden chvály a vši úcty. Velebme proto ve stigmatizovaném Františkovi Nejsvětějšího Boha.

Podobného smýšlení jako tento spisovatel by-

li všichni ti, jimž bylo dopřáno vidět Františka, ozdobeného svatými ranami. Zakoušeli tytéž pocity svatého údivu a bázně, že volali jako kdysi židé: „Viděli jsme dnes divy Boží.“ Na řádové kapitule slavené v Janově, více než třicet let po této památné události, jeden ze společníků sv. Františka jménem Bonifác, o němž bylo známo, že viděl Františkovy svaté rány, byl tážán generálem Janem z Parmy, aby řekl pravdu o svatých ranách.

Bratr Bonifác předstoupil a s pláčem volal: „Tyto mé hříšné oči je viděly a tyto hříšné ruce se jich dotýkaly.“

Starí životopiscové se nespokojovali jen tím, že se s největší úctou zmínili o svatých ranách Františkových, ale uvažovali o příčině, proč právě Františkovi, jako prvnímu z lidí se dostalo tohoto vznešeného vyznamenání a jaké mělo následky.

Proč tato zvláštní výsada byla Františkovi udělena? „Miloval Ježíše Krista,“ říká Tomáš z Celana, „láskou neobyčejnou a podivuhodnou.“ Jak stále přebýval s milým svého srdce, jak se jím stále živil, jak o něm mluvil. To vše nejlépe znali

ti, kteří s ním žili, Ježíš byl pro něho vším. Velmi často když sedával u stolu, zapomínal na jídlo i nápoj a rozjímal o Ježíšovi. Jakmile mu někdo o milovaném předmětu jeho duše začal mluvit, nebo sám o něm vyprávěl, byl hned ve vytržení mysli, takže pak mohli jeho bratři mluvit nebo dělat s ním cokoli, nevěděl, co se kolem něho dělo. Když byl někdy na cestě, vždy buď rozjímal o Spasiteli, nebo si prozpěvoval a vyzýval všechny tvory, aby mu pomohli Ježíše chválit. V takových chvílích se často stávalo, že zapomínal na cestu, šel jiným směrem, nebo zůstával stát. „Právě proto,“ říká Tomáš z Celana, „poněvadž žil jen pro Ježíše ukřižovaného, stále ho nosil ve svém srdci, s ním byl stále ve spojení, právě proto, byl od Boha obdařen svatými ranami, aby se tímto způsobem i zevnějškem podobal milovanému Ježíši.“

František miloval Ježíše více než jiní a Ježíš mu zase jeho vroucí lásku odplácel v nejvyšší míře a tato vzájemná láska způsobila mezi nimi sjednocení svatými ranami. Františkova láska by toto spojení nikdy nezpůsobila, ale to, co jemu bylo nemožné, udělala láska mnohem mocnější, láska Ježíšova. Ježíš si ho přizpůsobil tak, že mu byl zcela podobný.

Proč ustanovil Božský Spasitel, aby se mu František stal podobným v utrpení a v kříž? Poněvadž kříž je velikým Ježíšovým tajem-

stvím, poněvadž Františka přitahoval především kříž. Kříž byl počátkem jeho duchovního života, Ježíš se mu zjevil v kříži, zjevil mu bolesti svého umučení, kříž k němu mluvil a oznámil mu jeho budoucí povolání. Kříž byl stálým předmětem Františkova rozjímání. Pochopil, že kříž je spásou světa, proto do něho dal všechny své naděje, svou slávu. Čerpal milosti ze dřeva kříže, nezapomínal přitom, za jakou cenu jsme je získali. Božský Beránek, nevinná oběť, v něm vzbuzoval nejněžnější soustrast. Jeho opuštěnost, smrtelný zápas, svaté rány, smrt mu zraňovaly srdce a ta bolest, ta láskyplná soustrast byly tak mocné, že v něm vzbuzovaly pláč a nárek. To nestačilo jeho duši, chtěl se stát účastníkem veliké oběti Božského Beránka a smísit svou krev s Jeho krví za nás prolitou. „Stále rozjímal o kříži,“ praví Tomáš z Celana, „stále v něm žil a jako svatý apoštol byl s Ježíšem Kristem ukřižován.“ Spasitelovy svaté rány byly hluboce vtisknuty do jeho duše, a proto se také zjevně objevily na jeho těle. Bůh chtěl, aby to, co se dělo ve Františkově nitru, bylo patrné navenek, a tím odměnil a oslavil svého nejvěrnějšího služebníka, který po svatém Pavlovi znázorňoval Jeho obětovaného Syna na zemi.

*Podle knihy Svatý František Serafický
od P. Bonaventury J. Wilhelma zpracoval BS*

foto: archiv

Bratři minorité zvou

**na duchovní cvičení
pro zájemce o náš řád**

Ve dnech 8.-9. 10. 2005

Přihlášky a informace:

P. Leslav Mazurowski OFMConv,
Minoritská 1, 602 00 Brno,
Tel.: 542 215 600,
E-mail: rekolekce@minorite.cz

První generální audience Benedikta XVI.

Ničemu nedávat přednost před Kristem

Milovaní bratři a sestry!

Mám radost, že vás mohu přijmout a srdečně zdravím všechny přítomné, ale i ty, kteří nás poslouchají v rozhlase nebo sledují v televizi. Jak jsem to již vyjádřil v prvním setkání s pány kardinály právě před týdnem v Sixtinské kapli, zakouším protichůdné pocity v těchto dnech počátku svého „ministerium Petrinum“ (Petrovy služby): úžas a vděčnost vůči Bohu, který překvapil především mne samého tím, že mě povolal, abych se stal Petrovým nástupcem; vnitřní rozechvění před velikostí úkolu a odpovědností, která mi byla svěřena. Avšak dodává mi vnitřní klid a radost jistota Boží pomoci, jeho nejsvětější Matky P. Marie a svatých ochránců; je mou oporou také duchovní blízkost celého Božího lidu, kterému jsem měl minulou neděli možnost opakovat a i nadále mu kladu na srdce, aby mě provázel naléhavou modlitbou.

Po zbožném odchodu mého ctihodného předchůdce Jana Pavla II. začínají dnes opět tradiční generální audience. Při tomto prvním setkání bych se rád především zastavil u jména, které jsem si zvolil, když jsem se stal římským biskupem a pastýřem univerzální církve. Chtěl jsem se nazývat Benedikt XVI., abych ideálně navázal na ctihodného papeže Benedikta XV., který vedl církev v trýznivém údobí první světové války. Byl odvážným a ryzím prorokem míru a s neohroženou odvahou se nejprve snažil zabránit válečnému dramatu a pak zmírňovat jeho zhoubné následky.

V jeho stopách chci své ministerium dát do služeb smíření a harmonie mezi lidmi a národy, neboť jsem hluboce přesvědčen, že velké dobro míru je především Božím darem, je to křehký a vzácný dar, o nějž je nutno prosit, chránit jej a budovat den co den s přispěním všech lidí dobré vůle.

Jméno Benedikt kromě toho připomíná mimořádnou postavu velkého „patriarchy západního mnišství“ sv. Benedikta z Nursie, spolupatrona

Petr našich duší

Evropy zároveň se sv. Cyrilem a Metodějem, apoštoly Slovanů. Postupné šíření benediktinského řádu, který založil, mělo nesmírný vliv na šíření křesťanství na celém evropském světadílu. Sv. Benedikt je proto v Německu velmi uctíván a zvláště v Bavorsku, mé rodné zemi; je základním opěrným bodem pro jednotu Evropy a mocnou připomínkou nezadatelných křesťanských kořenů její kultury a její civilizace.

Známe doporučení tohoto Otce západního mnišství, jež zanechal členům svého řádu: Absolutně ničemu nesmí dávat přednost před Kristem (Pravidlo 72,11; srov. 4,21). Na začátku své služby jako Petrův nástupce prosím sv. Benedikta, aby nám pomáhal pevně uchovávat ústřední postavení Krista v našem životě. Ať je vždy na prvním místě v našich myšlenkách a v každé naší činnosti!

S láskou se vracím ve svých myšlenkách k ctihodnému předchůdci Janu Pavlu II., jemuž jsme dlužni za mimořádné duchovní dědictví: „Naše křesťanské komunity – napsal v apoštolském listu „Novo millennio ineunte“ - se musejí stát ryzími školami modlitby, kde se setkání s Kristem neomezují pouze na prosby o pomoc, nýbrž i na díkuvzdání, chvály, adoraci, nazírání, naslouchání, vroucnost citů, až do opravdového zamilování srdce“ (č. 33). Tyto pokyny se snažil sám uskutečňovat tím, že v poslední době věnoval střeďeční katecheze komentování žalmů chval a nešpor. Jak to

udělal on na počátku svého pontifikátu, když chtěl pokračovat v úvahách, jež začal jeho předchůdce o křesťanských ctnostech (srov. *Insegnamenti di Giovanni Paolo II., I /1978/, pp. 60-63*), tak i já mním znovu předkládat v nacházejících týdenních setkáních komentář, který on připravil o druhé části žalmů a kantik, které vytvářejí nešpory. Příští středu navázu právě tam, kde se katecheze přerušily, při generální audienci 26. ledna.

Draží přátelé, znovu vám děkuji za vaši návštěvu, díky za lásku, kterou mě zahrnujete. Velmi rád ji opětuji se zvláštním pozhnáním, které uděluji přítomným, vašim rodinným příslušníkům a všem drahým osobám.

V chorvatském pozdravu se obrátil na poutníky z Bělehradu s jejich arcibiskupem: „U příležitosti 80. výročí obnovení vaší arcidiecéze vám ze srdce žehnám. Buď chvála Ježíšovi a Marii!“

Italsky řekl: „Srdečně vítám, italské poutníky. Zvláště zdravím věřící z arcidiecéze Spoleto Norcia, doprovázené jejich pastýřem mons. Riccardo Fontanou, dále seminariсты z Bergama a studenty gymnasia „Cairolí“ z Vigevana. Všechny vybízím, aby i nadále byli věrni Kristu a vydávali mu svědectví v každém prostředí společnosti.

Mé myšlenky nyní zalétají k mladým, pak i nemocným a novomanželům. Vzkříšený Pán kéž naplní svou láskou srdce každého z vás, milovaní mladí, abyste byli ochotni ho následovat s nadšením; kéž posiluje vás, draží nemocní, abyste přijímali s klidem tíži utrpení a - kéž vede vás draží novomanželé, abyste dávali svou rodinu růst ve svatosti.

Uzavřeme své setkání zpěvem Otče náš.

česká sekce vatikánského rozhlasu

Jan Pavel II. píše o letech na biskupském a papežském stolci

VSTAŇTE, POJĎME!

Recenze knihy Jana Pavla II.; vydalo Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří v roce 2004

Bylo září 1979. Delegace vedená Svatým otcem šla chodbou dublinského paláce na setkání s irským premiérem. Náhle narazili na dveře, které někdo nechal pootevřené. Papež nahlédl dovnitř – byla to kapele. Následující půlhodinu tam Jan Pavel II. strávil v modlitbě. Premiér musel počkat.

Tato epizoda není zmíněna v nové knize Jana Pavla II. *Vstaňte, pojďte!*, vypůjčili jsme si ji od P. Alfonse Aguilara L.C., protože výborne ilustroje kontemplativní dimenzi osobnosti našeho současného papeže. Ohromná dispozice k modlitbě „vždy a všude“ ale v případě Svatého otce neznamená nižší aktivitu, naopak! Celý jeho pontifikát je ve znamení překypující činnosti, které s papežovým přibývajícím věkem nikterak neubývá. Přestože se tento Kristův náměstek sotva pohybuje a sotva mluví, je neutuchajícím gejzírem aktivity, jak dokazuje i tato nová kniha. Získáváme z ní lepší představu o osobnosti, která je dokonale jednotou modlitby a činu, vědy a umění a především nezměrné lásky k Bohu a k lidským duším.

Dílo vydané u příležitosti 45. výročí biskupského svěcení Karola Wojtyły volně navazuje na jeho autobiografickou knihu *Dar a tajemství*, věnovanou prvním rokem kněžství. Petrův nástupce v něm vypráví o letech biskupské služby a papežství, což mu poskytuje příležitost psát o řadě pastoračních otázek a především o podstatě biskupského úřadu. Knihu papež věnoval Božímu lidu a zvláště bratřím v biskupské službě.

První část knihy je věnována otázce povolání, další části jednotlivým úkolům biskupa – pastýřské službě, katechezi, komunikaci se světem vědy a kultury, spolupráci s laiky a řeholními společenstvími, společenství s kněžími a naplňování otcovství podle vzoru svatého Josefa. Závěrečný díl nazvaný „Bůh a odvaha“ vyzývá k odvaze při vyznávání a hlásání víry a hovoří o světcích a mučednících – zvláštní místo zde zaujímá nejvýznamnější polský světec sv. Stanislav. Kniha končí kristologickým rozejmáním o Abrahamovi, vrcholícím slovy „Vstaňte, pojďte!“ kterými

Ježíš probouzí učedníky v Getsemanské zahradě (Mk 14, 42).

Jakoby mimochodem se dozvídáme mnoho osobních detailů – že má papež velkou úctu ke svému andělu strážnému, že když s mladými jezdit na vodu, vždycky si s sebou bral kleriku a ornáty, že byl vysvěcen na biskupa na svátek sv. Václava – Čechy vůbec potěší několik zmínek o naší zemi. Mimochodem, víte, která píseň se kardinálu Wojtylovi vybavila, když přijímal rozhodnutí konkláve? Píseň „Bárka“: „Pán zastavil se na břehu, hledal lidi ochotné jít za ním...“ Především ale vycítíme zdroje papežovy motivace, jeho největší lásky – Boha, Pannu Marii, duše... a Polsko, přítomné snad na každé stránce.

Občas jsme až ohromeni autorovou upřímností. Některá místa připomínají závěf. Třeba na str. 35 čteme, po rozsáhlé pasáži věnované tématu služby: „K úloze pastýře patří dozajista i napomínání. Myslím, že v této otázce jsem vykonal zřejmě příliš málo. Vždycky existuje problém vztahu mezi vládou a službou... Přesto si myslím, že jsem přes určité potíže s napomínáním podstoupil všechna potřebná rozhodnutí.“

Rozjímavé pasáže jsou někdy téměř nadpřirozeně krásné, třeba ta na str. 88 o sv. Josefovi: „Víme, že se Pán obracel na Boha oslovením „Abba“ – něžným a intimním výrazem, jakým se děti jeho lidu obracejí na své tatínky. Také on jistě jako jiné děti volal stejným slovem Josefa. Lze vůbec ještě

řici o tajemství lidského otcovství něco víc? Vždyť Kristus sám zakoušel jako člověk Boží otcovství prostřednictvím svého synovství ve vztahu se svatým Josefem. Setkání s Josefem jako s otcem se vepsalo do zjevení, jež se v Kristu stalo zjevením Božího otcovského jména. Jak hluboké tajemství!“ Na tato slova Svätý otec navazuje úvahou o duchovním otcovství realizovaném v biskupském a kněžském celibátu.

Útlá knížka obsahuje pořádnou porci povzbuzení a má moc nás, jestliže ji čteme s modlitbou, upevnit ve víře. Dokonce i o zápase s totalitou se zde píše s klidnou radostí. A radost ještě dlouho zůstává v duši čtenáře, který přečtené dílo odloží. Spolu s přesvědčením, že osobnost současného papeže není jenom vzácně vyvážená, ale že je vyvážená na velmi vysoké úrovni.

Tento nástupce sv. Petra, zřejmě inspirovan předchodím papežem Janem Pavlem I., sestavil své papežské jméno ze jmen dvou dalších velkých apoštolů – svatých Jana a Pavla. Bedlivý pozorovatel papežovy činnosti nepřehlédne stopy Petrovy síly, Janovy hloubky a Pavlova apoštolského rozletu. A také širokou stopu Kristova kříže, neseného s pokojem a radostí.

Letos 18. května by Jan Pavel II. oslavil své 85. narozeniny, ale jak víme, Pán si ho povolal k sobě, a jsem přesvědčen, že ho uvedl spolu s trojicí jeho velkých patronů na jedno z předních míst u stolu.

David Petrla

SYMBOLY V INAUGURAČNÍM OBŘADU

Inaugurační mše Benedikta XVI. se zúčastnilo asi půl milionu lidí. Její program schválil papež už několik hodin po zvolení; přál si, aby byl posílen její symbolický charakter. Novinkou byla návštěva v kryptě pod svatopetrskou bazilikou, kde papež uctil památku svatého Petra jako svého předchůdce. Samotná mše svatá se konala na náměstí ne z praktických důvodů, ale proto, že to je místo mučednické smrti svatého Petra.

Pallium nového papeže se vrací k jeho původní podobě, inspirováno zobrazeními na středověkých mozaikách. Jeho tvar více připomíná „ztracenou ovci“, kterou pastýř nese na ramenou. Pět křížů připomíná Kristovy rány a špendlíky připomínají hřeby.

Slib poslušnosti neskládali všichni kardinálové, ale symbolická skupina 12 osob, kde byl také řeholník a řeholnice, jeden manželský pár a dva mladí birmovanci.

Jan Pavel II. - člověk modlitby

Od dětství se říkalo, že Lolek (zdrobnělina od Karol pozn. red.) bude knězem. Tak se to říkalo u nás doma. Na základě čeho, proč? Protože byl

velmi zbožný. Když jsme si hráli na zahradě a zvony zvonily na Anděl Páně, stoupal si a modlil se. A my jsme se modlili spolu s ním. Kolik mu bylo tehdy let? Devět, deset, snad míň. Byl velmi vážný, ruce sepnuté a oči upřené vzhůru, jako by hovořil s Pánem Bohem. Byl velmi soustředěný a vážný.

Danuta Gruszyńska

Bylo to asi v létě 1958 (...) na fortunu řeholních sester zaklepal v podvečer neznámý člověk oblečený jako kněz, takže nejspíš kněz. „Mohl bych vstoupit do vaší kaple a modlit se tam?“ Sestry ho uvedly do kaple a nechali samotného. Když se po delší době neobjevoval, jedna ze sester nakoukla do kaple. Ležel křížem na podlaze. Sestra se s úlekem plným úcty vzdálila. „Zajisté má na srdci nějakou důležitou věc. Možná je to kajcíník.“ Po nějaké době sestra opět nakoukla do kaple. Kněz stále ležel křížem. Byla již pozdní hodina. Sestra přistoupila k modlícímu se a nesměle se zeptala: „Nedal byste si večeri?“ Neznámý člověk odpověděl: „Vlak do Krakova mi odjíždí až po půlnoci. Dovolte mi tady zůstat. Mám mnoho věcí na probrání s Pánem Bohem. Nerušte mě.“ (...) Dnes se ten člověk jmenuje Jan Pavel II., papež.

P. Jan Zieja, Jistý člověk..., „Wież“ č.11, listopad 1978

Apoštolský nuncius v Mexiku, když před televizními kamerami vzpomínal na pouť Svatého

otce Jana Pavla II. do jejich země, vyprávěl následující událost: Papež se na sklonku dalšího náročného dne své apoštolské pouti vrátil do nunciatury na noční odpočinek. Po večeri a ještě jednom oficiálním setkání se papež kolem 23:30 zeptal nuncia, kde je kaple, neboť se chtěl pomodlit. Modlitba Jana Pavla II. trvala téměř do 6:00 ráno... Potom Svatý otec zahájil následující den apoštolské návštěvy v Mexiku.

AZ

Při všech poutích do Čenstochové pohled na papeže, modlícího se do pozdních nočních hodin v klášterní kapli, vzbuzoval u všech mých spolubratří touhu či přímo hlad po modlitbě. Svatý otec začínal své dny ranní modlitbou již v 6 hodin ráno.

Pro mě je Jan Pavel II. nejen svědkem víry, naděje a pravdy, ale i zřetelným příkladem člověka neobyčejné modlitby.

J. Platek OSPPE, Čenstochova

Jan Pavel II. o modlitbě

Matka Boží v Lurdech, podobně i ve Fatimě stejným způsobem vyzvala lidi k modlitbě a pokání, což představuje věrnou ozvěnu evangelijního napomenutí „bděte a modlete se!“ Pouze takovým způsobem bude moci pokoj zvítězit v srdcích, uprostřed lidí a mezi národy.

promluva před modlitbou Regina coeli 28.5.2000

(...) zahrňte do svých modliteb důležité záležitosti církve, papeže, světa, vlasti, duše v očistci a také lidí, kteří odešli od Boží lásky, čímž zrušili smlouvu uzavřenou s Bohem při svatém křtu. Vytrvale se modlete za milost obrácení pro ně. S důvěrou se obračejte na Marii – Útočiště hříšníků, aby je ochraňovala před zatvrzelým setrvá-

ním v hříchu a před otroctvím satanovým. S vírou prostě, aby lidé poznali a uznali „jediného pravého Boha a toho, kterého on poslal, Ježíše Krista“ (srv. Jan 17,3). V této modlitbě se projevuje vaše láska k lidem, jež usiluje o největší dobro pro každého z nich.

Zakopane, 7.6.1997

Na Petrově příkladě vidíme, jak velmi je v duchovním životě důležité osobní spojení s Kristem, které je třeba stále obnovovat a prohlubovat. Jak se to má dělat? Především v modlitbě. Moji drazí, modlete se a učte se modlitbě, čtete a rozjímejte Boží slovo, posilujte své spojení s Kristem ve svátosti smíření a Eucharistii.

Poznaň 3.6.1997

Tak tedy v modlitbě je nejdůležitější Bůh. Nejdůležitější je Kristus, který stále vysvobozuje tvorstvo z otroctví zkaženosti a vede ke svobodě, ke slávě Božích dětí. Nejdůležitější je Duch Svatý, který „přichází na pomoc naší slabosti“.

Překročit práh naděje

Modlitba růžence mě provázela ve chvílích radosti i v okamžicích zkoušek. Svěřil jsem do ní mnohé starosti a našel jsem vždy útěchu. (...) 29. října 1978, sotva po dvou týdnech od mého zvolení Petrovým nástupcem, jsem se vyjádřil takto: „Růženec je moje oblíbená modlitba. Je vskutku nádherná! Nádherná ve své jednoduchosti i hloubce.“

Rosarium Virginis Mariae

(...) historický proces uvědomění a lidského rozhodování jak velmi je spojen s živou tradicí jeho vlastního národa, v níž se ve všech pokoleních živě ozývají Kristova slova, svědectví evangelia, křesťanská kultura, zvyky zrozené z víry, naděje a lásky. Člověk si volí vědomě, s vnitřní svobodou – zde tradice nepředstavuje omezení: je živou po-

kladníci, duchovním fondem, je velkým společným dobrem, které je potvrzováno každým rozhodnutím, každým šlechetným činem, každým životem prožitým pravým křesťanským způsobem.

Je možné to všechno odhodit? Je možné říci „ne“? Je možné odmítnout Krista a všechno, co vnesl do lidských dějin?

Samozřejmě, že je to možné. Člověk je svobodný. Člověk může říci Bohu: ne. Člověk může říci Kristu: ne. Ale – základní otázka: Je nám to dovoleno? Ve jménu čeho by nám to mělo být „dovoleno“? Jaký rozumový argument, jakou hodnotu vůle a srdce můžeme předložit sami sobě a bližním, rodákům a národu, pro odmítnutí, pro vyslovení onoho „ne“ všemu tomu, čím jsme žili po dobu tisíce let!? Tomu, co vytvořilo základ naší identity a vždycky ho určovalo.

Kdysi se Kristus zeptal apoštolů (bylo to po předpovědi ustanovení Eucharistie a mnozí ho kvůli tomu opouštěli): „I vy chcete odejít?“ (Jan 6,67). Dovolte, že Petrův nástupce přeđe všemi zde shromážděnými – i tváří v tvář našim dějinám a naší současnosti – že zopakuje dnes Petrova slova, slova, která byla tehdy jeho odpovědí na Kristovu otázku: „Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života.“ (Jan 6,68).

Krakov 10.6.1979

foto: la Repubblica

První hlasy o zázracích

Vittorio Messori píše rozsáhlý článek o svém tušení, jež bylo převzato v plném rozsahu televizí a rozhlasem, že mu pravděpodobně dějiny dají přídomek „Veliký“ a že nemusí prorokovat, nýbrž realisticky uvažovat, že jedním z prvních úkolů nového papeže bude zahájit proces blahorečení Karola Wojtyły a dodává: „Už v těchto hodinách vidíme v kostelích, že se nemodlí za něho, nýbrž k němu. To je pouze začátek, uvidíte, jak bude růst tato úcta, jež bude doprovázet zástupy na celém světě.“

Ohniskem článku jsou slova: „Kdosi řekl, že stačilo vidět ho v prostraci, jak se modlí, aby si uvědomil, jaká víra ho naplňovala... tento muž nepotřeboval „věřit“: pro něho se obsah víry zdál být hmatatelnou zřejmostí, že se Bůh vtělil, že v Ježíši Kristu žije a zasahuje do dějin, to se zdálo u křesťana Karola Wojtyły, že to cítí, že se toho dotýká, že to zakouší.“

Rocco Cotroneo zasazuje do tohoto článku orámovanou historku. – Maličkému Heronovi byly čtyři roky a byl postižen těžkou formou leukémie, když ho rodiče přinesli, aby aspoň naposled uviděl Svatého otce. Dnes je to devatenáctiletý mexický mládenec, zdravý, urostlý, sršící energií, končí gymnázium. – Mohl by se stát klíčovým svědkem při eventuálním blahorečení Jana Pavla II. Mexický tisk nyní hodně píše o tzv. zázraku ze Zacatecas, města, které Wojtyła navštívil v roce 1990, kde se udála tato epizoda. José Hero Badillo byl chlapec už jen kost a kůže, tvář měl plnou skvrn a hlavu měl holou. Lékařský nález zněl: rakovina krve. Jeho rodiče, zbožní katolíci, se odebrali na letiště v Zacatecas, na přivítání Svatého otce a za pomoci přátel získali od místní biskupské kurie přední místo. Dnes si Heron vzpomíná: Svatý otec se k nám přiblížil, vzal mě do náruče a políbil.

Měl jsem v ruce holubičku, požádal mě, abych ji pustil. Scéna byla zachycena na fotografii, kterou tehdejší biskup Lozano Barragán – dnes kardinál a prezident Papežské rady pro zdravotníky – donesl do Říma a ukázal ji Janu Pavlu II.. Ten si ihned vzpomněl na tu epizodu. Když mu ale mexický arcibiskup vykládal, že se to dítě vzápětí uzdravilo, Wojtyła náhle zvažněl. Prohlížel si chvíli fotografii a pak řekl: „Bůh dělá velké a úchvatné věci.“ Poté napsal na rub fotografie latinsky: „S mým požehnáním, Jan Pavel II.“

Podle svědectví obou rodičů od toho dne na letišti před 15 lety se chlapec úžasně rychle začal uzdravovat, aniž by potřeboval léky. Po měsíci jej dovedli k biskupovi, který zajásal. V Zacatecas nemají pochybnosti: byl to zázrak, a to zázrak Svatého otce. Otec dnes dosvědčuje, že lékaři nedávali dítěti žádnou naději na přežití. „Avšak jak vypráví matka Maria Mireles, právě od toho dne chlapec začal vést normální život. Nemám nejmenší pochybnost, že to byl zázrak Svatého otce.“

Heron pak chodil do školy a hned vše probíhalo dobře. Měl výborný prospěch. Dnes chce jít studovat na univerzitu, aby se stal inženýrem. Rodiče sice tajně doufali, že se stane knězem, ale chlapec, poté co to zkusil v malém semináři, brzo pochopil, že to není jeho cesta.

Dieceze Zacatecas tvrdí, že má o té události dost dokumentů. Je ochotna dodat své svědectví při eventuálním procesu Wojtyłova blahorečení. Dosavadní zdrženlivost vysvětluje v Mexiku faktem, že nelze začít proces blahorečení za života dotyčného. Minulý rok byli všichni, Badillo, rodiče i Heron přijati Janem Pavlem II. ve Vatikánu. Otec rodiny předal papežovi listinu, kde vypsál, jak celá událost probíhala.

*Z italského tisku připravila
česká sekce vatikánského rozhlasu, 6.4.2004*

foto: la Repubblica

JAN PAVEL II. MĚL PRAVDU

Smutná zpráva o úmrtí Svatého otce Jana Pavla II. vehnala slzy do očí nejednomu z nás. Na hodnocení jeho pontifikátu z historického hlediska je ještě brzy, nicméně potřebují věrní katolíci takové hodnocení? Ti, kteří si pamatují krásné chvíle se Svatým otcem ještě za totality, kdy jezdili do Polska v době jeho návštěv ve vlasti, aby od něho slyšeli povzbuzující slovo, jehož se jim skutečně dostalo, když Jan Pavel nadšeně zareagoval na transparent „Pamatuj, Otče, na své české děti!“? Ti, kteří se účastnili nádherných setkání s ním po r. 1989 na Velehradě, v Praze nebo v Olomouci? Ti, kteří putovali při nejrůznějších příležitostech do Říma, aby se účastnili slavností, jimž on předsedal a při nichž pronesl krásné a inspirující myšlenky? A vůbec – k čemu by bylo učené hodnocení pontifikátu Jana Pavla II. mariánským ctitelům? Jim stačí, když znají jeho heslo „Totus tuus“, celý Tvůj, Maria!

Když Jan Pavel II. zemřel, chválili ho všichni státníci a veřejní činitelé světa bez rozdílu náboženského přesvědčení jako opravdového muže Božího, který usiloval o mír a smíření lidí všude tam, kde vládly napětí, nenávisť a předsudky. Přesto se ale vyskytly i odsuzující hlasy, potvrzující staré české přísloví „není člověk ten, aby se zalíbil lidem všem“. Stačilo jen otevřít si některé diskusní internetové stránky, na nichž se to hemžilo urážlivými poznámkami typu „náš stát jeho smrtí neutrpěl žádnou ztrátou...“ apod. Svatý otec byl napadán jako „škůdce“ lidstva kvůli svým postojům ve věci potratů, antikoncepce, eutanázie a homosexuality. Za to jej kritizovala ve svých nekrolozích i některá naše média. Ještě za jeho života jsme mohli číst názory jistých sexuologů, že prý Jan Pavel II. by měl stanout před soudem jako „zločinec“, který svým odmítáním kondomů údajně zavinil smrt milionů lidí na AIDS. Statistiky však ukázaly, že papež měl sto procentní pravdu. Africký stát Uganda položil ve svém programu prevence AIDS důraz na sexuální zdrženlivost a manželskou věrnost s odmítnutím distribuce kondomů – a počet nemocných touto smrtelnou chorobou rapidně klesl na nejnižší úroveň v Africe, zatímco v Jihoafrické republice postavila vláda svoji kampaň pouze na kondomech – a AIDS dosáhl jedněch z nejvyšších čísel černého kontinentu. Svatý otec velmi dobře věděl, že kondom nepředstavuje spolehlivou ochranu před touto epidemií, naopak je pobídkou k hříšnému promiskuitnímu chování, které nejvíce přispívá k jejímú růstu. Jediným opravdu jistým prostředkem je dodržování 6. a 9. příkázání.

Jan Pavel II. byl v tomto směru autentickým Božím prorokem. Neustále upozorňoval na Boží zákony a žádal jejich respektování. Proto byl těmi, kteří lpěli na hříchu, přímo nenáviděn. Stal se solí v očích mocných byznysmenů, kteří mají tučné zisky z výroby a distribuce kondomů, antikoncepčních preparátů, pilulek „ráno po“ atd. Jeho jméno vyvolávalo vztek u propagátorů klonování lidí a genetického inženýrství, neboť papež jim připomínal, že není dovoleno nezodpovědně si hrát na Boha Stvořitele. Svou zlost na Svatém otci si vylévají i přívrženci bývalé bolševické totality, kteří mu nikdy neodpustí jeho lví podíl na jejím rozpadu. Také katolíci neomodernisté nešetřili ještě za jeho života urážlivými výpady proti němu. Nedokázali akceptovat papežovu nekompromisnost ve věci rozvodů, společných „ekumenických“ mší s interkoniem, kněžských svěcení žen, zrušení celibátu apod., nelíbila se jim ani zásadovost Svatého otce v sexuální morálce, zejména co se týká homosexuality.

Jan Pavel II. byl pro mnohé „znamením odporu“ a „úhelným kamenem“. Přesně tak jako Ježíš Kristus, jehož chtěl věrně následovat. U všech veřejných činitelů, zvláště pak u duchovních, platí základní pravidlo, že čím více je taková osobnost milována dobrými lidmi a nenáviděna darebáky, tím větší je jistota, že si počíná správně podle Božích záměrů. Lhostejný postoj by byl naopak dokladem, že zde není něco v pořádku, že se vyskytl příliš mnoho pohodlných a laciných kompromisů se světem. Totéž provázelo i Božského Spasitele. Jedni ho milovali, druzí nenáviděli až k smrti, kterou mu připravili na Kalvárii. Dějiny pontifikátu Jana Pavla II. dokazují, že on se setkával s tímtež, proto vejde do dějin jako velký a významný papež. Kéž ho Pán na přímluvu P. Marie, kterou tolik ctil, uvede do své slávy!

EUCCHARISTIE UZDRAVUJE

Při každé mši svaté se zpřítomňuje nejdůležitější událost dějin vesmíru, kterou je Kristovo umučení, smrt a zmrtvýchvstání. Zmrtvýchvstalý Pán zve všechny, aby měli plný podíl na jeho vítězství nad satanem, hříchem a smrtí. Chce nás uzdravovat svou láskou, obdarovávat radostí, pokojem a všemi milostmi, jež nám jsou zapotřebí na cestě do nebe.

Jestliže nenavážeme s Ježíšem osobní kontakt, nebudeme schopni přijmout jeho uzdravující lásku a naše účast na Eucharistii nebude plná.

1. Nutnou podmínkou plodné účasti na mši svaté je živá víra ve skutečnou přítomnost Ježíše v Eucharistii. Jestliže nevidíte znamení a zázraky, neuvěříte (Jan 4, 48) – říká Pán Ježíš. A proto nám dává znamení a zázraky, abychom zcela uvěřili, že Eucharistie to je On sám ve svém zmrtvýchvstání a oslaveném Těle. Jedním z nejpřekvapivějších zázraků je uzdravení Gemmy di Giorgi slepé od narození.

Gemma di Giorgi

Gemma se narodila v roce 1939 v italské obci Ribera. Protože se narodila bez očních zřítelnic, neměla žádnou naději, že bude někdy vidět. Její babička se však nevzdávala a hor-

livě se modlila za uzdravení vnučky. Nakonec se rozhodla odjet do San Giovanni Rotondo, aby tam Gemma mohla přijmout své první svaté přijímání z rukou otce Pia. Po příjezdu na místo 18. 6. 1947 přistoupily nejprve ke svaté zpovědi a pak se účastnily mše svaté, kterou celeburoval otec Pio. Zde Gemma poprvé přijala Krista ve svatém přijímání. Právě v tomto okamžiku ji Ježíš zázračně uzdravil – Gemma začala vidět. S radostí volala: „Babi, já vidím celý svět!“ Vyšetření u nejlepších odborníků potvrdila fakt, že Gemma přesto, že nemá zřítelnic, výborně vidí. Mnozí odborníci nad tím jen bezradně kroutili hlavami. Prof. Caramazza z Perigie napsal po podrobných vyšetřeních v lékařské zprávě, že navzdory všem fyzikálním a biologickým zákonům děvče bez zřítelnic (a tedy zcela neschopné cokoli vnímat zrakem) velmi dobře vidí.

Oči bez zřítelnic, které přesto vidí, jsou nepřetržitým zázrakem, jímž nám Ježíš chce dát na vědomí, že když uvěříme v Jeho reálnou přítomnost v Nejsvětější svátosti a otevřeme Mu své nitro, tehdy On bude proměňovat naše nitro a uzdravovat nás z největších duchovních i tělesných nemocí. Gemma di Giorgi je toho dodnes živoucím svědkem.

2. Nemůže se plodně účastnit mše svaté ten, kdo setrvává ve stavu těžkého hříchu. Je nutné jít nejdřív ke svátosti smíření, kde Ježíš zahlučuje hříchy a navrácí nám posvěcující milost. Kdyby se někdo s těžkým hříchem odvážil jít ke sv. přijímání, uvaluje na sebe vinu a velmi si pohoršuje svůj duchovní stav. Svátý Pavel varuje: „Kdo by tedy jedl chléb Páně nebo pil kalich Páně nehodně, (...) jí a pije si odsouzení. Proto je mezi vámi tolik nemocných a churavých a mnoho jich už zemřelo“ (1 Kor 11,27-30).

3. Mnozí si ani neuvědomují, že neochota odpuštění, nevrzivost, antipatie a hněv zavírají Spasiteli dveře našeho srdce. Mnoho nemocí má svůj původ v neodpuštění a v dobrovolném vydávání se do moci zlého skrze život v hříchu, podléhání zlovykům, praktikování okultismu, využívání služeb věštců, mágů, léčitelů a také nošením všelijakých amuletů a jiných předmětů spojených s okultismem. Jestliže radikálně skoncuje se zlem a vložíme svůj život v důvěře do rukou Kristových, odstraníme tím hlavní zdroje nemocí a může pak nastat uzdravení i z nemocí, jež se zdály nevléčitelné. Jestliže s čistým srdce bezpodmínečně důvěřujeme Ježíši a přijímáme Ho ve svatém přijímání, potom On nás bude zcela jistě duchovně uzdravovat – fyzicky pak natolik, nakolik to bude prospěšné pro náš život z víry, pro naše sjednocení s Ním v lásce a nakonec pro náš věčný život.

Podle svědectví jisté ženy: byl jí nalezen rakovinový nádor velikosti pomeranče a lékaři nařídili operaci. Žena se po několik dní před operací modlila a tiskla si na hrud' obrázek Božího milosrdenství. Zřekla se hříchu a prosila Ježíše, aby byla schopna všem všechno odpustit, aby k nikomu nechovala antipatie. Na radu kamarádky vyhodila kyvadélko, které používala k věštění, a skoncovala s touto praxí. Potom přistoupila ke svátosti smíření a byla na mši svaté. Po přijetí Krista ve svatém přijímání se Mu v důvěře odevzdala. Nemodlila tolik za uzdravení, jako za to, aby se v jejím životě naplnila Boží vůle. Ani si neuvedomovala, že právě tím odstranila všechny překážky, které bránily Kristu vstoupit do jejího srdce. Těsně před operací byla znovu vyšetřena a k velkému překvapení všech nebyly nalezeny žádné stopy po nádoru. Žena byla zcela zdráva. Splnila nutné podmínky k tomu, aby ji Ježíš v Eucharistii mohl uzdravit nejen duchovně, ale i fyzicky.

4. Při mši sv. je velmi důležité, abychom věřili, že pro Ježíše neexistují věci nemožné, že on je schopen vysvobodit i z těch nejhorších zlovyků, vyléčit z těch nejtěžších nemocí duchovních, psychických i fyzických. P. Emilien Tardiff ve své evangelizační misi vzbuzoval v lidech víru v reálnou přítomnost Ježíše ve Svátosti oltářní. Na mše svaté, které sloužil, přicházely tisíce lidí, kteří otvírali svá srdce Ježíši přítomnému v Eucharistii. Pán Ježíš tak mohl uzdravovat mnoho lidí udivujícím způsobem. Jednou z takto uzdravených je Mexičanka Celia Covarrubias. Ve věku třiceti let onemocněla cholesteatomii levého ucha. V rámci léčení jí byla provedena trepanace a odstraněno střední ucho. Kvůli postupující infekci však musela být provedena další trepanace, při níž

byly odstraněny kosti vnitřního ucha. Celia tak přestala slyšet na levé ucho, protože zcela ztratila sluchový orgán. Při mši svaté vzhleda velmi vážně výzvu P. Tardiffa, aby věřila v reálnou přítomnost Ježíšovou v Eucharistii. Při svatém přijímání se

Mu odevzdala, aby byl jejím Spasitelem a Pánem. K jejímu velkému překvapení začala slyšet na levé nemocné ucho, a to dokonce lépe než na to zdravé. Ve svém svědectví říkala, že pokud člověk nemá žádný sluchový orgán a přesto začíná náhle slyšet, tak je to jedinečné znamení, kterým chce Ježíš apelovat na naše srdce, abychom odhodili každou pochybnost a každou překážku, jež omezuje působení tohoto jediného Pokrmu, který dává život věčný, tj. Těla a Krve Páně v Nejsvětější svátosti.

Nejdůležitějším posláním Ježíše, který s námi zůstává v tajemství Eucharistie až do konce světa, je osvobodování z různých otroctví. Jedná se především o osvobodování z otroctví hříchu (srv. Mt 4,23-29). V každé mši svaté nám Ježíš přináší plnost spásy, když nám daruje své zmrtvýchvstání, život a lásku. Jsme zapojeni do života Nejsvětější Trojice, abychom již zde na zemi mohli zakoušet prvotiny věčné skutečnosti. Záleží jen na naší víře a na správné přípravě, zda se účast na mši svaté stane pro nás nejdůležitější událostí života. Pamatujme na slova, která řekl Pán Ježíš sestře Faustyně: „Věz to, má dcero, že když přicházím ve svatém přijímání do lidského srdce, mám ruce plné rozmanitých milostí a toužím je dát duši, ale duše si mě ani nevšímají, nechávají mě samotného a věnují se něčemu jinému. Ó, jak je mi smutno, že duše nepoznaly lásku. Zacházejí se mnou, jako s něčím mrtvým“ (Deníček sestry Faustyny, 1385).

P. M. Piotrowski TChr
Mihujcie się 2/2005, překlad bB

Kým je člověk?

ČLOVĚK DAREM PRO DRUHÉ

Člověk se realizuje úplným darováním sebe sama. Tímto tvrzením II. Vatikánský koncil ukazuje cestu k lidskému štěstí a k dosažení plnosti lidství.

I. BŮH JE VZOREM OBDAROVÁVÁNÍ

Pravdu o tom, že člověk má být pro druhé darem, snáze pochopíme, když se budeme dívat na Boha jako na Toho, jehož život je dáváním a přijímáním. Otec věčně rodí Syna a Duch pochází od Otce i Syna. Otec je tedy pro Syna, Syn pro Otce a Darem, který pochází z jejich vzájemné Lásky, je Duch Svatý. Bůh není věčným samotářem soustředěným jen na sebe, ale Společenstvím Osob, Pravzorem každého společenství, dokonalou Rodinou.

Vzájemná láska Božských Osob se projevuje nejen v Jejich vnitřním životě, ale také vnějším způsobem. Bůh je Láskou „vylévající se“, která překračuje prostor existence Svaté Trojice a záračně se vylévá na veškeré stvoření. Každá z Božských Osob plní své jedinečné a neopakovatelné poslání vůči člověku. V Bohu Otcí vidíme Stvořitele, v Kristu Vykupitele, v Duchu Svatém Posvětitel. Nejhlouběji jsme si samozřejmě vědomi toho, co pro nás udělal Boží Syn. Bůh v Trojici Osob je pro nás vzorem v tom, jak si uchovat své pravé „já“. Toho můžeme dosáhnout skrze darování sebe sama a životem pro druhé.

II. RODINA DAREM LÁSKY

Na modelu života Svaté Trojice se odráží hluboká pravda o člověku, která má obrovský význam ve vzájemné lásce manželů. Oni dohromady vytvářejí „společenství osob“, skrze něž uskutečňují nejhlubší potřebu dávání sebe a přijímání druhého. Schopnost k udělování daru a jeho přijímání se nejvíce projevuje v plodnosti, vrcholu manželské lásky. Stejně jako Bůh tvoří svět úkonem lásky, kterou je On sám, tak také manželé svou tělesnou blízkostí, která je jejich vzájemným darem ze sebe a pro sebe, stojí u počátku existence dalších generací.

Manželé vzájemným sdílením lásky tvoří společenství, které se otevírá druhým. Stávají se schopni přijmout děti, založit rodinu, ohnisko života

a lásky – podle jejího prvotního vzoru – Božské Trojice.

Rodina se neomezuje jen na vztahy mezi manželi, ale zahrnuje také vztahy k dětem, ke starším lidem, k příbuzným a k přátelům. Jedni jsou závislí na druhých a na každém spočívá tíha odpovědnosti a lásky. Ve vzájemném soužití generací vnímáme stupeň blízkosti a zároveň jeho namáhavé a problematické budování. Vzájemné uznání všech členů rodiny tvoří a posiluje společenství, ve kterém má každý svou důstojnost, jedinečnost a neopakovatelnost. Rodina se vzájemným obdarováním milujících se osob rozvíjí a rozšiřuje svou lásku k bližním. Blízkými lidmi se pro ni stávají sousedé, krajané, cizinci. Rodina je darem pro všechny, protože každý člověk je pro ni bratrem.

Když chybí láska, rodinný dům se rychle rozpadá. Aby se tomu předešlo, je potřeba zúčastňovat se rodinných událostí jak těch radostných, tak také těch spojených s utrpením. Není možné v rodině nehovořit o rodinných problémech a o společném hledání jejich řešení. Sílu k tomu je třeba čerpat z modlitby a z Boží milosti.

Být darem pro druhé se projevuje v každodennosti lidského života. Darem je každé obyčejné lidské chování: úsměv, teplé slovo, podaná pomoc-

ná ruka. Tyto obyčejné věci nás uschopňují k činům, které překračují hranice obyčejnosti a sahají až k hrdinství. Zaměříme-li se na ty nejobyčejnější dary, naučíme se pomáhat jiným, být s nimi při plnění jejich úkolů, navštěvovat je, angažovat se ve společenském životě, nacházet se tam, kde lidé s hořkostí prožívají svoji samotu a nést jim radost. V otevřeném vztahu jednoho člověka k druhému má každý své nezastupitelné místo. Z kvality vzájemných mezilidských vztahů vychází kvalita lidského života jak na úrovni osobní, tak i společné. Úplné otevření se druhým je určitě úlohou náročnou, přesto však možnou, a to právě díky každodennímu vzájemnému obdarovávání se a každodennímu přijímání darů od jiných lidí.

Abyste člověk stal darem pro druhé, musí přestat být „hvězdou“ a stanout nohama na zemi. V přijetí otevřeného postoje vůči jiným je překážkou především vlastní individualismus, sklon vidět v druhém nepřítel, někoho, kdo ohrožuje naši svobodu. Musíme přestat stavět bariéry a přestat se navzájem izolovat, je třeba odstranit svou nedůvěru a vyjít ze zákopů, jimiž se chráníme, a osvobodit se ze zajetí úzkoprských názorů a pohledů na ty, kteří jsou jiní než my, a naučit se přijímat je takové, jací jsou. Kdo miluje lidi, ten je sjednocuje svou osobností, chápe a společně s nimi cítí, co to znamená být člověkem. Sám člověk je „dobro“ jen natolik, nakolik rozdává sám sebe.

III. KRISTOVA BLAHOŠLAIVENSTVÍ

A DAR PRO DRUHÉ

V uskutečňování lidského poslání „být darem pro druhé“ nám pomáhají Kristova blahoslavenství. Připomínají nám potřebu starat se o druhé a těm, kdo se jimi řídí v životě, dovolují pocítit radost při dělení se s potřebnými lidmi. Díky nim se učíme postoji vzájemné služby. Praktikování blahoslavenství ukazuje důstojnost každé osoby a buduje v každém z nás smysl pro spoluzodpovědnost za životní osudy jiných lidí. Blahoslavenství nás vytrhují z netečnosti, lhostejnosti, pomáhají nám pochopit evangelium. Díky nim můžeme obyčejné události pozorovat v Božím světě. Ti, kteří prožívají svůj život podle blahoslavenství, chrání své lidství před necitelností a vnitřní prázd-

notou, před agresivní chtivostí, dobyvačností a násilím. Blahoslavenství nám ukazují, kým máme být. Sv. Augustin učí, že jsou základním motivem Kristovy vize lidského štěstí. Blahoslavenství nakonec také utvářejí typ spirituality zvláště citlivé k životním osudům druhých lidí, s kterými nás spojuje společný lidský status a naděje na společnou budoucnost v novém Božím světě.

Chudý v duchu nabývá schopnost omezit se na to, co je nezbytné. Být spravedlivý nedovoluje hromadit bohatství na úkor druhých. Ti, kteří jsou pronásledováni pro spravedlnost, vydávají svědectví pravdě a nedají se ničím zastrašit. Jsme-li milosrdní, podáváme druhým ochotně a citelně pomocnou ruku. Máme-li čisté srdce, řídíme se při plnění povinností a služeb šlechetnými úmysly. Když přinášíme pokoj, neseme útěchu lidem blízkým i dalekým. Blahoslavenství nám ukazují lásku naplněnou starostí o druhé.

Osobou věrnou blahoslavenstvím a tou, která byla darem pro druhé, byla bez pochyby Matka Tereza z Kalkaty, která se stala symbolem úplného darování se bližním, když v Kalkatě s obrovskou láskou sbírala po stokách chudáky odmítnuté a odhozené společností. Matka Tereza je ale milovala, a to až za hranice smrti. Každý z nich byl pro ni Ježíšem i přes odpuzující „přestrojení“. Ve svém deníčku napsala: „Jednou se mi stalo, že jsem sebrala na ulici člověka velmi špinavého a s pokožkou prolezlou červy, kteří ho žrali za živa. Jen jeho tvář zůstala čistá. Po celém jeho těle se plazili červi. Vzala jsem ho do našeho domu. Tehdy řekl: ‚Žil jsem na ulici jako zvíře. Zemřu jako anděl zahrnutý láskou a péčí.‘ Tři hodiny nám trvalo, než jsme ho dali do pořádku, než jsme ho umyli a zbavili tělo červů. ‚Sestro, jdu do Božího domova‘ – toto řekl a zemřel. Skutečně, musel jít do Božího domu s tak krásným úsměvem na tváři. Nikdy jsem neviděla takový úsměv. Byl to vlastně člověk, který žil na ulici jako zvíře, sežraný prakticky za živa červy. A mimo to měl odvahu. Díval se do budoucnosti s nadějí. Na jeho tváři se objevily pokoj a radost, protože mu někdo projevil lásku, někdo měl o něho zájem, někdo mu pomohl umřít v míru s Bohem.“

Poselství míru

Komunita Sant'Egidio

Komunita Sant'Egidio vznikla krátce po skončení Druhého vatikánského koncilu v Římě, v roce 1968. Tehdy student střední školy, Andrea Riccardi, kolem sebe shromáždil několik svých spolužáků – zakládajících členů budoucí komunity, rodiny naslouchajících Evangeliumu a žijících jej. Po vzoru sv. Františka z Assisi a na vyzvu Jana XXIII. se vydali pomáhat a sloužit těm nejhudším z chudých. V té době to byly především děti přistěhovalců ze slumů na periferii Říma. Mladí lidé z komunity přicházeli za dětmi a učili je (dnešní tzv. školy míru), ale především přicházeli jako přátelé, jako milující bratři a sestry.

Komunita se časem rozrůstala, a tak přibývalo i míst a způsobů služby. Zastání našli lidé na ulici, přistěhovalci, staří a opuštění lidé, handicapovaní a všichni ti, kteří byli společností odmítnuti.

Jedním z největších úspěchů mladých „dobrých samaritánů“ bylo přispění k urovnání válečného konfliktu v Mozambiku. Po dosažení míru ale komunita neopustila své přátele a pomáhá zde dodnes s bojem proti AIDS, ve zdravotnictví, navštěvuje lidi ve vězeních a odsouzence na smrt.

Dnes má komunita více než 50 000 členů v 70 zemích na 4 kontinentech. V roce 1993 vznikla i v České republice – nejprve v Praze a od roku 2002 působí i v Brně.

Na několik zajímavých otázek jsem se zeptala členů komunity Sant'Egidio z Prahy a z Brna – Kristiny, Honzy, Petra, Karla a Evy.

Co je komunita Sant'Egidio?

Honza: Jsme společenství – prostě parta lidí, kteří se mají rádi. Spojuje nás naše víra a touha po jednotě, po míru. Jsou mezi námi studenti, děti, dospělí, celé rodiny, chudí a staří lidé, vězni, lidé bez domova...

Karel: Komunita je podle statutu asociace laiků v katolické církvi. Samozřejmě že její spiritualitu, která má jako pilíře naslouchání Božímu slovu a službu těm nejhudším, může žít plně i křesťan jiné konfese. Komunita prostě žije touhou po jednotě křesťanů, kdy upřednostňuje to, co spojuje a dá

vá stranou to, co rozděljuje, jak to chtěl papež Jan XXIII. a jak se uvádí i v jiných církevních dokumentech jako „Ut unum sint“ od papeže Jana Pavla II.. Žijeme s různými vyznáními jednotu srdcí, přestože k jednotě Eucharistie jsme zatím nedošli.

V komunitě jsou i kněží, kteří se plně věnují liturgické službě v Komunitě. Ostatně první kněz komunity, Vincenzo Paglia, se na výslovné přání papeže stal před pár lety biskupem. Komunita má také mnoho přátel z řad kněží a biskupů, kteří nejsou členy komunity, ale mají své hnutí uvnitř komunity a každoročně se setkávají, aby se podělili o zkušenosti spirituality, kterou s námi laiky sdílí – tedy učednictví Božího Slova a služba chudým, práce pro ekumenismus, mezináboženský dialog a mír. Také řeholníci mají uvnitř komunity své hnutí s názvem „Poklad v poli“. Často nám říkají, že jsme pro ně inspirací – to proto, že dnes přinášíme ducha jejich zakladatelů, jako např. sv. Františka z Assisi.

Papež Jan Pavel II. byl také „fanouškem“ komunity?

Svatého Otce jsme poznali v roce 1979, tedy krátce po jeho zvolení. Byl moc šťastný především z našeho sblížení se s ortodoxní církví v Rusku, což jemu dopřáno nebylo. Stal se přítelem a velkým zastáncem komunity.

Proč komunita? Co to slovo znamená a co to znamená pro vás?

Petr: Komunita znamená něco společného, společný život. Náš společný život je na prvním místě ve společné modlitbě, která především utváří naši komunitu. Je to první naše společné dílo, první naše společná iniciativa. Na tomto základě vyrůstá bratrství mezi námi a přátelství ke všem. Proto je také naše modlitba otevřená, může se jí účastnit kdokoli, kdo se chce s námi ztížit ve svém spěchu, kdokoli chce naslouchat Evangelium a vytrvale prosit Pána o pomoc. Společně je také přátelství k chudým, našim a Ježíšovým nejmenším bratřím, kteří jsou opravdu součástí naší rodiny. Chudé pravidelně navštěvujeme, dáváme si s nimi schůzky, jako si dávají schůzky a navštěvují se přátelé. Trávíme spolu také svátky jako rodina – napří-

brněnská "parta"

klad Vánoce tráví Komunita Sant'Egidio spolu s chudými na báječných banketech. Tehdy se na naše pozvání spolu sejdou lidé z ulice, osamělí staří lidé, Romové, uprchlíci, handicapovaní, naše vlastní babičky, rodiče, každý je vítán.

Jak komunita žije? Jaké je její charisma?

Karel: První je modlitba, jež je základem života komunity na celém světě, jak už bylo řečeno. V každém koutku země, kde je komunita přítomná, je modlitba stejná. Modlitba určuje směřování celého jejího života.

Evangelium, srdce komunitního života, které odpovídá na otázky a vede každého, kdo se ptá po smyslu svého života.

Solidarita s chudými, žitá jako dobrovolná a nezisková služba v evangelním duchu Církve, jež je „Církví všech a především chudých.“ (papež Jan XXIII.)

Ekumenismus jako přátelství, modlitba a usilování o jednotu mezi křesťany na celém světě.

Dialog, doporučený Druhým vatikánským koncilem jako cesta míru a spolupráce mezi náboženstvími a také jako životní cesta a způsob řešení konfliktů.

Co je náplní českých komunit?

Honza: V našich zeměpisných šířkách sice nejsou takové podmínky jako v Africe, ale to neznamená, že by tu bylo méně práce. Problémy jsou jen jiné a často důkladněji skryté, o to však více působí problémy. Nedostatek komunikace mezi lidmi podporuje lhostejnost, která vede k nesnášenlivos-

ti, nepochopení, rozdělení. Odtud je už jen malý krůček k opravdovým válkám a konfliktům. My se snažíme působit na lidi především tím, co děláme. Více než slovy a teorií konkrétními činy.

Například chodíme pravidelně za lidmi na ulici, nosíme jim jídlo, oblečení a hlavně přátelství, zájem o ně a alespoň trošku jistoty. Také navštěvujeme staré a osamělé lidi v domovech důchodců, v létě s nimi jezdíme na dovolenou. Bývá to velmi zábavné.

Každý rok také pořádáme tzv. „Vánoční oběd“ – sezveme všechny přátele – z ulice, z domova, ze školy, rodiče... a společně oslavujeme. Je to vyvrcholení celoročního úsilí a našeho přátelství.

Pro mladé lidi pořádáme na školách přednášky o činnosti komunity a o současných problémech jako trest smrti, o Africe...

Podářilo se také uspořádat mezináboženské setkání „Odvaha k míru - dialog mezi náboženstvími v duchu Assisi“. Zúčastnili se jej zástupci katolické, pravoslavné, evangelické církve, také zástupci židovské a muslimské obce.

Co jsou to vlastně školy míru?

Eva: Školy míru začaly v Itálii. Služba dětem přistěhovalců z jihu na periferii Říma byla první službou komunity. Andrea a několik jeho spolužáků je navštěvovali, pomáhali jim se školou a především – stali se přáteli. Tyto odpolední školy, se přesunuly do více zemí Evropy a také do Afriky. V každé africké zemi, kde působí komunita, jsou také školy míru pro děti, které pomáhají dětem získat potřebné vědomosti, protože chodit do školy pro mnoho dětí z Afriky je opravdu velké bohatství – často jsou školy velmi vzdálené a i základní školy se platí. Proto vícečetné rodiny posílají do školy jen třeba jedno dítě a ostatní děti musí pomáhat a pracovat. I z tohoto hlediska je možné pochopit, jak velkým bohatstvím a jakou nesmírnou šancí do budoucna jsou školy míru – jsou zadarmo. Pro mnohé děti se stávají často jedinou rodinou a nalézají zde přátele, ale také se učí být spolu i přes rozdílnost a odlišnost – ve Rwandě do školy chodí a hrají si spolu děti rodičů z kmene Hutu i Tutsi (dva dříve znepřátelené kmene – pozn. red.), v Súdánu děti křesťanů i muslimů... Tyto školy jsou

opravdu nadějí Afriky, protože se konají v mnoha zemích a týkají se několika tisíc dětí!

Já jsem pomáhala týden ve Skodheru v Albánii. Také v několika dalších zemích (např. v Kosovu či Pobřeží Slonoviny) se konají tzv. *letní školy míru*. V Albánii je Komunita Sant'Egidio organizuje během celého léta ve více než čtrnácti městech. Vyučuje se v týdenních turnusech. Děti mohou navštěvovat školy po celé prázdniny a nemusí se pevně zapisovat. Ráno je většinou vlastní výuka – hry na rozcvičení a po nich se probírají určitá konkrétní témata. My jsme mluvili s dětmi o válce a míru. V každé hodině měly děti možnost pracovat i samostatně – často kreslily obrázky na téma, nad kterým se daný den přemýšlelo. Kreslení a malování bylo vždy u albánských dětí oblíbené, protože pastelky pro ně byly vzácností. Je to velice dojemný obraz, když si člověk uvědomí, jak je nám Albánie geograficky blízko. Odpoledne přišly na řadu hry, zábava... I po skončení vyučování byla vždy nějaká oslava – zpívalo se, tančilo a dovádělo. Na konci týdne jsme šli se staršími dětmi a mladými lidmi do jediného domova důchodců, který ve Skodheru byl, připravit slavnost pro staré lidi. Bylo to krásné vyústění spolu prožitých dní. Situace v domovech důchodců v Albánii jsou opravdu velmi smutné, neboť staří lidé jsou odsunuti na úplněj okraj zájmu společnosti.

Jak přispěla komunita v případě Mosambiku?

Honza: Mosambik je první africkou zemí, kterou komunita poznala, a to v roce 1984, kdy přišla do Mosambiku první humanitární pomoc od komunity. V této době byl Mosambik zmítán občanskou válkou, která začala v podstatě hned po získání nezávislosti v r. 1975. Devět let války znamenalo téměř milion mrtvých a obrovské počty uprchlíků a zraněných. V následujících letech jsme organizovali další dvě lodě solidarity, které přivezly zejména humanitární pomoc. Po krátké době jsme si ale uvědomili, že všechna naše pomoc byla pohlcována válkou. Proto jsme začali vyvíjet velké úsilí, abychom se kontaktovali nejen s vládou, která o naší pomoci věděla, ale také s guerillovým hnutím. Odtud začalo naše zprostředkování mezi

oběma stranami, které se povedlo přimět ke společnému jednání. Z tohoto dialogu probíhajícího více než dva roky se zrodil mír, který trvá až do těchto dní. Už několikrát proběhly v Mosambiku demokratické volby.

Petr: Afrika nám leží hodně na srdci. V případě Mosambiku komunita zůstala na blízku i po úspěšném mírovém vyjednávání. Již za doby občanské války zde vznikly komunity Sant'Egidio tvořené místními obyvateli. To je mimochodem také jeden z rysů komunity – to, že na každém místě vzniká z přání místních obyvatel a je žitá místními obyvateli. Koncem 90. let minulého století jsme ve společném úsilí mosambických a evropských komunit započali v Mosambiku projekt DREAM (v překladu „Sen“), což je projekt na léčbu nemocných AIDS. Díky němu se daří tisícům nakažených HIV, kteří by jinak zemřeli, žít normálním způsobem, bez projevů AIDS. Mohou vychovávat své děti, zatímco bez DREAM by po nich zůstaly další tisíce sirotků ohrožených smrtí. Důležitou částí projektu je ochrana před přenosem viru HIV na děti, které se rodí HIV – pozitivním matkám. DREAM je širší než pouhá terapie. Na jeho počátku je nejprve nutné vybudovat moderní laboratoř makromolekulární biologie pro HIV a další testy. Dále DREAM zahrnuje školení místního zdravotního personálu, vzdělávání zejména nejvíce ohrožených vrstev obyvatelstva, kontrolu transfúzí, zajišťování hodnotné výživy nemocným, materiální pomoc rodinám, které pečují o nemocného AIDS atd.

Další velkou pomocí Komunity Sant'Egidio chudým Mosambiku je služba lidem ve vězení.

škola v Mosambiku

podepsání míru v Mosambiku v 90. letech min. stol.

Kristina: Služba ve vězení je zaměřená na děti, které se narodily ženám ve vězení i na dospělé, se kterými žijeme velmi intenzivní přátelství, pochoptitelně i s konkrétními projevy solidarity. Vězni v Africe jsou velmi často v přímém ohrožení života, nejen kvůli nemocem (celý ve vězeních jsou přeplněné, někdy se musí spát na etapy), ale také proto, že např. v Mosambiku vězni nedostávají jídlo. Pokud nemají rodinu, která je živá, umírají často hladu. Služba s vězni se zrodila z vánočních obědů, které začaly komunity v Africe ve vězeních pořádat. Tam si uvědomili, jak moc je tyto ubozí lidé potřebují, a jakmile jim síly trochu stačily, začali je pravidelně navštěvovat.

Jak se mohou ke komunitě ostatní přidat?

Petr: Všem jsou dveře otevřené. Komunita bude tam, kde ji lidé budou chtít žít, ať ve velkém městě či na vesnici. Tak tomu je dnes ve více než v 70 zemích na světě. Jestli chcete žít smysluplný život pro druhé, změnit věci, které vás ve světě štve, můžete v komunitě spolu s dalšími přáteli žít Evangelium naplno a poznat, k jakým dobrodružstvím vás dovede. Kromě toho, nikdo už nezůstane sám a bez pomoci.

Kristina: Najdete nás v Praze každé pondělí, čtvrtek a pátek od 18:30 v kostele sv. Kříže, ulice Na Příkopě 16 a v Brně každé úterý od 19:00 v kostele u Jezuitů. A také na internetu www.santegidio.org, santegidio@seznam.cz.

rozhovor připravila Evelýna, foto: archiv komunity

Malá cesta do Nebe

O sestře Terezii od Dítěte Ježíše neboli Tereze z Lisieux jistě většina z nás již někdy slyšela. Obrázek či sochu vidáme vlastně docela často – je to ta hezká dívka s růžemi v náručí. Tato světice zemřela v roce 1897 ve věku pouhých 24 let a přesto, že žila ve skrytosti před tímto světem, v roce 1997 získala od papeže Jana Pavla II. titul „učitelka církve“. Tímto byla zařazena mezi taková jména jako sv. Terezie z Ávily, sv. Jan z Kříže, sv. Kateřina Sienská, sv. Antonín Paduánský,...

Čím byla tato mladá světice celý svůj život tak výjimečná?

Terezčina láska

Když v patnácti letech po překonání nejrůznějších obtíží konečně směla vstoupit na Karmel, byla velmi šťastná. Cítila, že je právě tam, kde má být, a byla příkladnou a horlivou novickou. Po nějakém čase se však ukázalo, že její osobní povolání zahrnuje daleko více, než tušila. V její autobiografii „Dějiny duše“ píše Terezka o hledání svého povolání:

„Být Tvou snoubenkou, Ježíši, být karmelitkou, být pro své spojení s Tebou matkou duší, to by mi mělo stačit... Ale není tomu tak. Ovšem, mým povoláním jsou tyto tři výsady. Jsem karmelitka, snoubenka a matka. Ale cítím v sobě jiná povolání. Cítím, že jsem povolána být válečníkem, knězem, apoštolem, učitelem, mučedníkem. Konečně, cítím potřebu, touhu, konat pro Tebe, Ježíši, všechny nejhrdinější skutky...!

V Terezčiny dušičce se tehdy usídlil neklid. Ale i ten svěruje dívka svému Milému: *„Ježíši, má lásko, můj živote... jak sdružit tyto protiklady? Jak mám uskutečnit touhy své ubohé dušičky?... „Můj Ježíši, co odpovíš na všechny mé pošetilství? Existuje duše nepatrnější, nemohoucnější nežli duše moje?*

Když nemohla najít odpověď, sáhla po knize knih: *„Když mě mé touhy při modlitbě doopravdy mučily, otevřela jsem listy sv. Pavla, abych našla nějakou odpověď. Padly mi do očí 12. a 13. hlava prvního listu Korinťanům. V prvé jsem četla, že všichni nemohou být apoštoly, učiteli, atd. ... a dá-*

le: usilujte o dary stále lepší... nejdokonalejší dary nejsou nic bez LÁSKY.

Ježíšova odpověď zasáhla její duši jako blesk z čistého nebe: *Tu jsem zvolala v přemíře své blouznivé radosti: Ježíši, má lásko, konečně jsem našla své povolání! Mým povoláním je LÁSKA! V srdci své Matky církve budu láskou, tak budu vším... Takto se splní můj sen!!!*

Terezčina pokora

I když tedy našla cestu, jak se stát skutečnou obětí Lásky, mučednice pro Krista, byla si vědoma toho, že je „jen“ malá květinka:

„Nuže, já jsem dítě církve, a církev je královna, protože je to Tvá snoubenka, božský Králí všech králů... Srdce malého dítěte nežádá o bohatství a slávu (ani o slávu nebeskou)... Chápe, že sláva patří po právu jeho bratřím, andělům a svatým... Jeho sláva bude odleskem slávy, která se bude línout z čela jeho Matky. Dítě prosí o lásku... Umí už jen jedinou věc, milovat Tebe, Ježíši... Skvělé skutky jsou mu zapovězeny. Dítě nemůže kázat evangelium, prolít svou krev... Ale co na tom zá-

leží? Jeho bratři pracují místo něho a ono, malé děcko, zůstává docela blízko trůnu Krále a Královny, miluje za své bratry, kteří bojují...

Terezčina malá cesta

Když tedy nemohla bojovat a prolévat krev, jak se tedy uskutečnil její sen? V tom je tajemství jejího andělského učení. Její malá cesta ke svatosti:

„Ale jak dosvědčí (dítě) svou lásku, když láska se dokazuje skutky? Nuže děcko bude házet kvítka, svými vůněmi ovane královský trůn, bude zpívat svým stříbrným hláskem píseň lásky.

Ano, můj Miláčku, takto se stráví můj život... Nemám jiný prostředek, jak Ti dokázat svou lásku, než házet květy. To znamená, že si nenechám ujit žádnou malou obět, žádný pohled, žádné slovo, že budu využívat všech nejmenších věcí a dělat je z lásky... Nechci nalézt ani jediný, abych ho neotrhlala pro Tebe... dobře vím, že tyto křehké a bez-

cenné lístky, tyto zpěvy lásky od nejnepatrnějšího srdce Tě okouzlí, tato nic Ti udělají radost.

V úvodu je otázka, čím byla Terezka výjimečná. Odpověď nalezneme právě v těchto několika řádcích z jejích vzpomínek. Byla to její láska a touha po pravdě. Byla to vynalézavost její lásky a také velká pokora, která jí pomohla najít cestu – malou cestičku ke svatosti pro „malé děti“ neschopné velkých obětí. Našla cestu pro nás. Pro každého, kdo touží darovat něco malého ale z lásky.

Zdá se vám, že úsměv je něco všedního? Že stisknout někomu v kostele ruku s přáním „pokoj Vám“ je fráze? Zkuste to udělat upřímně a s láskou, myslíte to vážně!

Vždyť právě k těmto malým skutkům čteme: „...dobře vím, že tyto křehké a bezcenné lístky, tyto zpěvy lásky od nejnepatrnějšího srdce Tě okouzlí, tato nic Ti udělají radost.“

Budme svatí, nebojme se, stojt' to za to!!!

Evelýna

MODLITBA

básníka Paula Verlaina

Ó Bože můj, ty jsi mě ranil láskou,
chvějící rána ještě se ráí.

Ó Bože můj, ty jsi mě ranil láskou.

Ó Bože můj, udeřen bázni tvou jsem,
řeřavost její ještě tu hřmí.

Ó Bože můj, udeřen bázni tvou jsem.

Ó Bože můj, poznal jsem, že vše je nízké,
a tvoje sláva zajala mě.

Ó Bože můj, poznal jsem, že vše je nízké.

Vnoř duši mou do proudu svého vína,
k žití mi dávej jenom svůj chléb.

Vnoř duši mou do proudu svého vína.

Zde je má krev, kterou jsem neproléval,
zde je mé tělo, nehodno žít.

Zde je má krev, kterou jsem neproléval.

Zde čelo mé, jež muselo se hanbit,
pod nohy tvé je položím rád.

Zde čelo mé, jež muselo se hanbit.

Zde ruce mé, jež žily si bez práce,
ve žhavé uhlí, v kadidlo změní!

Zde ruce mé, jež žily si bez práce.

Zde nohy mé, tuláci byli bední,
necht' vábí je teď milosti hlas.

Zde nohy mé, tuláci byli bední.

Zde je můj hlas, zvuk pochmurný a lhavý,
k výtčtkám jen a k vyznání vin.

Zde je můj hlas, zvuk pochmurný a lhavý.

Zde oči mé, žárovky zlého bludu,
aby je zhasnul modlitby pláč.

Zde oči mé, žárovky zlého bludu.

Hled', Bože můj, odpouštějící, velký,
jaká to studna - nevďčnosť má.

Hled', Bože můj, odpouštějící, velký.

Hrůzy jsi Bůh a Bůh jsi nejvyšš svatý,
hříchem je černý každý můj čin.

Hrůzy jsi Bůh a Bůh jsi nejvyšš svatý.

Ty, Pane, znáš, ó Bože míru, štěstí,
všechny mé strachy, neznalost mou.

Ty, Pane, znáš, ó Bože míru, štěstí.

Ty to vše znáš, vidíš mě, víš přece vše,
že jsem nejubožejší ze všech.

Ty to vše znáš, vidíš mě, víš přece vše.

Leč, Bože, to, co vlastním, to necht' je tvé.

TROCHU APOLOGIE (6): KATOLICKÁ CÍRKEV...

...SPOJENCEM NACISMU?

Toto propagandistické klišé je tak rozšířené, že pochybovat o něm znamená platit v leckteré společnosti buď za nevzdělaného primitiva nebo za „fanatika“. Mnoha lidem střední a mladé generace je „jasné“, že Církev podporovala Hitlera, papež Pius XII. mlčel k jeho zločinům a biskupové žehnali zbraním wehrmachtu. Nelze se divit, vím o případech, že tyto nesmysly dodnes učí mnozí kantoři na školách.

Tito pedagogové i jejich žáci by patrně stáli s otevřenými ústy nad statistikou, že v zemích obsazených nacisty byl procentuálně nejvíce postižen vězněním právě duchovenský stav. Podle dosud neúplných údajů více než 7 tisíc kněží a řeholníků prošlo nacistickými koncentráky, další tisíce byly potrestány administrativně, téměř 3 tisíce položily svůj život na popravištích, v táborech nebo při vyčišťovacích operacích SS.

Německý nacismus byl svým ideovým zaměřením stejně protikřesťanský jako komunismus. Důkazem je Hitlerův „Mein Kampf“, zejména ale Rosenbergův „Mýtus 20. století“, považovaný za „bibli“ německého nacionálního socialismu. Ježíš Kristus byl podle něho „špinavým židem“ a velkým podvodníkem dějin. Nacisté nevěřili v osobního Boha, pouze v neosobní „prozřetelnost“, jakousi duši přírody, která se prý realizuje v německém nadčlověku. Hitlerovský režim postupně zaváděl místo křesťanských bohoslužeb staroger-

mánské pohanské kulty, provozované ve speciálních síních SS.

Katolická církev viděla od prvopočátku v nacismu stejného nepřítele jako v komunismu. Němečtí biskupové zakázali katolíkům ve volbách r. 1931 volit nacistickou stranu a vydali pastýřský list, v němž odsoudili učení Hitlera a Rosenberga jako novopohanské a Církvi nepřátelské. Když se Hitler stal r. 1933 říšským kancléřem, ukázal však nejprve Církvi přívětivou tvář a uzavřel s Vatikánem konkordát. Toto je proticírkevní propagandou lživě označováno za „uznání Hitlerova režimu papežem“. Pravda je taková, že Vatikán měl uzavřené konkordáty i s předchozím demokratickým Německem (tzv. Výmarskou republikou) a s předválečným císařským Německem, nejednalo se však o konkordáty s platností pro celou říši, nýbrž jen pro některé země (Bavorsko, Sasko...). Poněvadž Hitler ve svých uniformistických snahách měl zájem na jednotném konkordátu pro celý stát, což vyžadovalo novou smlouvu, vyšel mu papež Pius XI. vstříc, ale vymínil si do jejího textu pasáže o respektování náboženské svobody.

Ihned se ukázalo, že nacisté dovedli slíbit a podepsat, ale vzápětí se všemu cynicky vysmát. Do roku 1935 byly zakázány všechny katolické spolky, do r. 1940 zastaven veškerý katolický tisk a zrušeny církevní školy, v katolickém Bavorsku a Porýní úřady nařídily odstranění křížů ze škol. R. 1934 zavraždily oddíly SS katolického politi-

ka Ericha Klausenera v jeho bytě, v koncentračním táboře Dachau umučili dozorcí katolického novináře Fritze Gerlicha, přítele a propagátora stigmatizované vizionářky Terezie Neumannové. Biskupové se ozvali proti hitlerovskému teroru společnými pastýřskými listy r. 1934 a 1935. Mnichovský kardinál Michael Faulhaber měl od r. 1933 dlouhou sérii kázání proti nacismu a na obranu židovského národa. Hitler si jej zavolal po vyhlášení norimberských rasových zákonů r. 1936 k soukromému pohovoru na své horské sídlo v Obersalzbergu. Faulhaber o tom píše ve svých vzpomínkách: „Řval na mne a se vztyčeným ukazováčkem si stěžoval, že Katolická církev je největším odpůrcem protizidovských zákonů a největší brzdou jejich realizace. Odpověděl jsem mu, že pro nás to není otázkou taktiky, nýbrž dogmatiky a morálky. Po těchto slovech Hitler vztekle ukončil audienci.“ (Anselm Reichhold: *Der Widerstand der kath. Kirche gegen den Nationalsozialismus*, Fels 7/1997). V listopadu 1938 proběhla v celém Německu tzv. křišťálová noc, v níž příslušníci Hitlerjugend zapálili všechny synagogy. Jejich pomstě neunikla ani sídla některých biskupů, označených za „přátelé židů“, mj. i rezidence mnichovského kardinála Faulhabera a vídeňského kardinála Innitzera. Proti ničení synagog protestoval veřejně z kazaletny probošt katedrály v Berlíně bl. Bernhard Lichtenberg, později zatčený gestapem a umučený při převozu do Dachau. Biskup z Rottenburgu Johannes Sproll byl kvůli obraně církevních škol zatčen a internován mimo diecézi. Velký rozruch vzbudila r. 1941 čtyři odvážná kázání münsterského biskupa Clementa von Galena proti eutanázii, praktikované nacistickým režimem vůči přestárlým a duševně nemocným. Galenova kázání někdo propašoval do zahraničí (Churchill se po jejich přečtení vyjádřil: „Nevěděl jsem, že existují i takoví Němci...“), věhlas ho zachránil před

Papež Pius XI. tvrdě odsoudil nacismus r. 1937 v německy psané encyklice „Mit brennender Sorge“ (S palčivou péčí). Stalo se tak v době, kdy svět propadl prohitlerovské eufórii po olympijských hrách v Berlíně. Hlas papežův byl tenkrát osamocený. Jeho nástupce Pius XII. vystoupil veřejně proti nacismu během války 17 krát.

zatčením, úřady nařídily pouze internaci v biskupské rezidenci, mnoho diecézních kněží však bylo odvezeno do koncentračního tábora jako „rukojmí za biskupa“. R. 1943 němečtí biskupové vydali společný pastýřský list, v němž odsuzují nacistické zabíjení lidí z důvodů jiné rasy, nemoci nebo nesouhlasu s režimem (srv. Reichhold: *Der Widerstand...*).

Podobně byla Církev pronásledována i v okupovaných zemích, nejhůře v Polsku, kde více než polovina biskupů buď emigrovala nebo se octla v koncentracích, v Dachau zemřel po smrtici injekci biskup diecéze Włocławek bl. Michal Kozał. Počet obětí z řad polského kléru jde do tisíců, nejznámější je bezpochyby sv. Maximilián Kolbe. V okupovaném Povartí německé úřady zakázaly

katolický kult a zavedly novopohanské obřady. Také v našich zemích zaplatila Církev nacismu svoji daň, koncentračními tábory prošlo více než 500 duchovních, zhruba 60 položilo svůj život, mj. i farář z Lidic Josef Štemberka. Nacisty vyvražděná obec Ležáky byla katolickou vesnicí. Olomouckého arcibiskupa Leopolda Prečana internovalo gestapo na Sv. Kopečku (srv. Václav

Medek: *Cesta české a mor. církve staletími*, Praha 1982, str. 336). O utrpení českých i evropských katolíků za hnědé totality podává přesné informace vězeň koncentračního tábora Dachau, katolický kněz Bedřich Hoffmann, ve své knize „A kdo vás zabije...“, která snad nejlépe vyvrací komunistické i liberální klíše o „spolupráci Církve s nacisty“.

Papež Pius XI. tvrdě odsoudil nacismus r. 1937 v německy psané encyklice „Mit brennender Sorge“ (S palčivou péčí). Stalo se tak v době, kdy svět propadl prohitlerovské eufórii po olympijských hrách v Berlíně. Hlas papežův byl tenkrát osamocený. Jeho nástupce Pius XII. vystoupil veřejně proti nacismu během války 17 krát, nejostřeji ve vánočním poselství r. 1942, kde odsoudil zabíjení lidí z rasových důvodů. Pokud někdo

Pius XII.

do Osvětimi. Pius XII., na rozdíl od Roosevelta či Churchilla, ohrožen nebezpečím deportace, kterou, jak potvrzují nejnovější informace publikované v médiích, pro něj chystal Himmler, se tak stal s výjimkou dánského krále jediným státníkem, jenž o vyhlazování tzv. „rasově méněcenných“ lidí nacistickým režimem otevřeně mluvil. Tento papež má přímou nebo nepřímou zásluhu na záchraně cca 800 tisíc Židů buď diplomatickými intervencemi nebo organizováním úkrytů v katolických institucích, zvláště v Římě r. 1943, kdy se podařilo většinu tamních Židů, určených k deportaci, zachránit. Mnoho významných osobností židovského světa (Pinchas Lapide, Albert Einstein, Golda Meirová aj.) mu veřejně poděkovalo, římský vrchní rabín Izrael Zolli, sám zachráněný díky katolické pomoci, pod dojmem osobnosti Pia XII. konvertoval ke katolicismu. Taková jsou fakta, zdokumentovaná ve skvělé knize Pierra Bleta „Pius XII.“ (vydala r. 2002 Matice cyrilometodějská Olomouc).

Izrael Zolli

Církev je také podrobována kritice za údajné „spojenectví“ s Mussoliniho fašismem v Itálii. Faktem je, že papež Pius XI. r. 1929 uzavřel

s Mussoliniho vládou tzv. Lateránské dohody, jimiž byl zřízen dnešní ministát Vatikán. Italský fašismus je třeba odlišit od německého nacistismu. I když byl diktaturou, neexistovaly tam vyhlazovací koncentrační tábory jako v nacistickém Německu nebo v bolševickém Rusku, Židé měli zajištěnou právní ochranu, věda a kultura se rozvíjely svobodně. Proto Mussoliniho fašistický režim si získal uznání i na mezinárodní scéně, také první Československá republika s ním měla přátelské styky. Mussolini, ač sám odpůrce křesťanství, si cenil přínosu Církve pro společnost a choval se k ní lépe než předchozí zednářský režim. Nicméně to neznamena, že nedocházelo ke konfliktům. I fašismus byl ideologicky neslučitelný s katolickou naukou, proto Církev dala

Pinchas Lapide

spisy jeho hlavního ideologa G. Gentileho na index zakázaných knih. V rozporu s církevní doktrínou byl fašistický požadavek absolutní moci státu a nekritické vyzdvihování starého římského pohanství proti křesťanství. Když italské školy nutily děti k účasti na branných cvičeních v neděli v době konání mši sv., protestuje Pius XI. r. 1931 encyklikou „Non abbiamo bisogno“, stejně tak vyjadřuje svůj nesouhlas s válkou fašistické Itálie proti Habeši r. 1936 a s Mussoliniho podpisem mnichovské dohody r. 1938. Prezident Beneš vděčně vzpomíná ve svých Pamětech, že jediný papež mu tenkrát zaslal poselství sympatií. Pius XII. se snažil zabránit vstupu Itálie do války po boku Hitlera. Marně. Mussolini tak učinil r. 1940, a tím se stal vazalem III. říše. Konflikty mezi státem a Církví se potom stupňovaly, po svržení Mussoliniho a obsazení značné části území Němci došlo k otevřenému pronásledování, které vedlo k vraždám mnoha italských duchovních a jejich deportaci do koncentračních táborů.

Radomír Malý

„Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejnepatrnějších bratří, pro mne jste udělali.“ (Mt 25,40)

Před více než 160 lety v odpovědi na tato slova tři ženy 27.9.1842 založily společenství sester sv. Alžběty. Iniciátorkou byla Klára Wolf a spoluzakladatelkami Marie Matylda Merkert a Františka Werner. V životě podle evangelia toužily následovat Krista a poukazovat na nezměrnou Boží milosrdnou lásku. Podle příkladu sv. Alžběty, kterou si zvolily za svoji patronku, chtěly vidět v lidech nemocných, trpících a potřebných zraněné údy Spasitele.

Zpočátku sloužily nemocným ambulantně ve vlastních domech, bez ohledu na rasu, stav nebo vyznání. Takovou viděly potřebu tehdejší doby.

Celý svůj život, společenství i jeho budoucnost odevzdaly Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Jemu obětovaly všechny těžkosti i radosti, které je potkaly na jejich životní cestě, a z Něho čerpaly posilu a moc pro další službu. Dělo se to v Nyse ve Slezsku.

Časem se počet sester zvětšil. Dnes kongregace čítá na 1800 sester, které plní své poslání především v Polsku, ale také v Brasílii, Dánsku, Itálii, Izraeli, Německu, Norsku, Rusku, Švédsku, Ukrajině nebo v České republice (Krnov – Ježník).

Služba v nemocnicích, v pečovatelských domech, při výchově dětí a mládeže, při katechezi, v sakristii nebo u kostelních varhan a také na misiích je jejich odpovědí na znamení doby, jak je vnímají.

Formace sester probíhá ve třech etapách: postulát – 1 rok, noviciát – 1 rok a juniorát – 5 let. Řeholními slibů čistoty, chudoby a poslušnosti, které skládají, vyjadřují svoji jedinečnou, svobodnou a věrnou lásku ve službě Bohu i lidem.

Každodenní modlitba, oběť mše svaté, meditace, společný život sestry sblízuje a upevňuje jejich pouto s Bohem, kterému patří celý jejich život.

Sestry mají také velkou radost z toho, že mohou působit v České republice, kde slouží bližním skrze pečovatelskou činnost mezi starými lidmi v domově důchodců a v domově pokojného stáří. Pomáhají také při náboženské výchově dětí a ve farnosti.

Kromě různorodé činnosti nacházejí také čas na individuální setkání s lidmi. Organizují setkání pro děvčata, což jim pomáhá upevňovat pouto s Kristem a prohlubovat poznání jeho Osoby a lásky k člověku. Děvčata mají pak také možnost seznámit se s životem, charismatem a službou sester.

Chceš-li nás více poznat, pobýt mezi námi v tichosti u nohou Krista, nebo slyšíš-li ve svém srdci Spasitelův hlas, který tě zve k následování Ho v duchu sv. Alžběty, je možné seznámit se, setkat, a možná dokonce budeme i společně putovat za Kristem, který na nás čeká v druhých lidech.

Sestry sv. Alžběty, Ježník 62, 794 01 Krnov, tel.: 554 615 436, 732 524 990

Drahe děti,

Vy větší jistě víte, kdy a kde byla první mše svatá. Bylo to při poslední večeři Pána Ježíše s apoštoly o Velikonocích, předtím než byl ukřižován. Víte, že byl ukřižován na Velký pátek a v neděli vstal z mrtvých. Poslední večeři a první mši svatou si připomínáme na Zelený čtvrtek a budeme ji ještě slavit o slavnosti Těla a Krve Páně (letos ve čtvrtek 26. května nebo také v neděli 29. května).

Pán Ježíš řekl při poslední večeři apoštolům, jak se těšil na tuto chvíli. Řekl jim, jak má rád je i všechny lidi, a povzbuzoval je, aby i oni měli rádi druhé. Předpověděl jim, že někteří lidé jim budou ubližovat, ale že On jim bude stále pomáhat a chránit je, dávat jim radost do srdce a dovede je jednou do věčné radosti. Že když budou žít tak, jak On říká, nemusí se ničeho bát. A ještě řadu jiných krásných věcí jim řekl.

A modlil se k svému Otci a děkoval za všechno. Vzal do rukou chléb (byly to placičky pečené z bílé mouky) a řekl: „Vezměte a jezte z toho všichni. Toto je moje tělo, které se za vás vydává.“ Potom vzal kalich s vínem a řekl: „Vezměte a pijte z něho všichni. Toto je kalich mé krve, která se prolévá za vás a za všechny na odpuštění hříchů. Toto je smlouva nová a věčná. To konejte na mou památku.“

Svámi všemohoucími slovy proměnil chléb ve své Tělo a víno ve svou Krev. Jako když v bouři na moři řekl: „Utiš se!“ a okamžitě se utišila. Jako když řekl ochrnutému, kterého před něj spustili stropem: „Vstaň a chod!“ a on hned začal chodit. Jako když řekl mrtvému: „Vstaň!“ a on vstal živý. Proto apoštolové uvěřili, že od té chvíle už to není chléb a víno, ale jeho Tělo a Krev, i když nebyla vidět žádná změna. Pán Ježíš

je v této svátosti, nazývané „Eucharistie“, skrytý v podobě chleba a vína, jako byl v Betlémě skrytý v podobě malého bezmocného dítěte, ačkoliv je Syn Boží, druhá Božská osoba, všemohoucí Bůh, proti kterému je celý vesmír jen jako prášek, jako kapička rosy, jak říká Písmo svaté.

Doklad plný nejozácnějších darů

Při této první mši svaté podal Pán Ježíš apoštolům první svaté přijímání. Pak se ještě modlil k svému Otci za apoštoly i za nás všechny.

Při každé mši svaté je to jako při poslední večeři. Napřed slyšíme slovo Boží. Pak se připraví na stole, který se nazývá oltář, chléb a víno. Kněz děkuje Pánu Bohu a pak říká slova Pána Ježíše nad chlebem a vínem. Přitom Pán Ježíš sám proměňuje chléb ve své Tělo a víno ve svou Krev. Pak se modlíme modlitbu „Otče náš“, kterou on sám naučil apoštoly. Potom je svaté přijímání. Při něm Pán Ježíš k nám přichází, jak řekl: „Kdo jí mé Tělo a pije mou Krev, zůstává ve mně a já v něm.“ Po svatém přijímání je závěrečná modlitba.

Z lásky k Pánu Ježíši se snažíme, aby prostředí, do kterého přichází při mši svaté, bylo co nejkrásnější. Proto bývají kostely krásné a ozdobené, na oltáři svíce a květiny.

Ale ať je mše svatá ve velkém krásném kostele vyzdobeném mnoha uměleckými díly, s hudbou varhan a krásnými zpěvy, nebo v malé kapličce, nebo na náměstí, na sportovním stadionu, v chatrči uprostřed pralesa v Africe, na lodi na moři, nebo na obyčejném stole u lože nemocného, nebo v době pronásledování v nějakém úkrytu, v lese na pařezu nebo tajně ve vězení, vždycky je to stejná oběť Pána Ježíše, zpřítomnění jeho oběti na kříži. Vždycky se tam setkáváme s Ním, ukřižovaným a zmrtvýchvstalým. On vždycky pozvedá celý vesmír k Otci a mše svatá je nejbohatším pramenem jeho nejvzácnějších

ších darů do našich duší, zvláště když jdeme ke svatému přijímání.

Mše svatá nás spojuje s celým nebem – pokaždé je v ní připomínána Panna Maria, a také andělé a svatí – a je cestou do nebe.

A chodíme-li pravidelně na mši svatou, setkáváme se jako bratři a sestry, stále lépe se známe, roste naše vzájemná láska i radost v našich srdcích.

Proto nikdy nezanedbáme vlastní vinou nedělní mši svatou (místo neděle je možno jít už v sobotu

na takovou mši svatou, která je sloužena odpoledne nebo večer s nedělní platností). Je krásné, když někdo podle možnosti přichází také jindy. Zvláště krásná, požehnaná a radostná služba Pánu Ježíši při mši svaté je ministrování.

S přáním šťastného zakončení školního roku a radostného začátku prázdnin Vás všechny srdečně zdraví

Váš P. Bohumil Kolář

Svědectví životu

Praha 2. 4. 2005

Ve 13:00, letos o hodinu dříve, se v Praze na Staroměstském náměstí před Týnským chrámem začaly scházet „davy“ lidí, aby vyjádřily svůj nesouhlas s potraty, prováděnými na celém světě.

Ve vzduchu poletovaly balónky, lidé v rukou drželi rudé růže - symbol zabíjených nevinných dětí, mladí tiskli v rukou transparenty.

Program začal právě před Týnským chrámem, kde vystoupil se svým svěděním p. Miloslav Pletánek, otec tří dětí, který v době, kdy není v zaměstnání, stojí před klinikou sv. Apolináře a modlí se růženec za to, aby se počaté děti mohly narodit a lékaři, aby nebyli nuceni je zabíjet. Hned po něm vystoupil pravoslavný kněz z Brna – Libor Halík. Též on se podělil se svým svěděním, jak probíhají jeho modlitby před brněnskou porodnicí. Z jeho slova je znát, že jeho práci Pán opravdu žehná. Zaznělo také svědectví o modlitbách v Olomouci.

Po svědectví těchto lidí zazpíval chlapecký sbor píseň, celé shromáždění pak sepnulo ruce k modlitbě, abychom si vyprosili požehnání a ve jménu Páně jsme vyšli směrem k Václavskému náměstí, abychom i my vydali své svědectví.

P. Libor Halík spolu s M. Pletánkem šli na konci průvodu a tvořili „modlitební skupinku“. Slova modlitby za děti mi v srdci znějí ještě teď.

V početném zástupu lidí (cca 750 až 800), kteří s modlitbou na rtech procházeli ulicemi Prahy, jsem zahlédla i poslance Jiřího Karase, který se Pochodu pro život účastní snad každý rok.

Přijelo také mnoho mládeže, která pak rozdávala informační letáky Prolife, stejně tak byla spousta rodin s malými dětmi, duchovních a babiček, které opět tento pochod prošly s houpajícím se růžencem v rukou. A tak jsme šli ulicemi... Lidé se zastavovali, někteří nevěřičně kroutili hlavou, jiní alespoň letmo četli transparenty, které nám čněly nad hlavou... Snad alespoň na chvíli jejich myšlenky změnily směr... Pohnulo se jejich svědomí? Reakce lidí mi připomněly obraz křížové cesty... Pán také krá-

čel ulicemi, někteří se pozastavili, aby se podívali, jiní šli jen tak dál, další křičeli a posmívali se...

Na Václavském náměstí se nakonec rozezněl Svatováclavský chorál. Při doznívajících tónech této písně, jež každoročně zakončuje Pochod pro život, jsme společně do nebe vypustili balónek symbolizující duše nenarozených dětí.

Zdeňka Rybová, viceprezidentka Hnutí pro život ČR, na závěr poděkovala všem účastníkům a P. Libor Halík spolu s dalšími zazpíval písničku „Maminko, mámo“. Během tónů nesoucích se mezi lidmi jsme mohli položit k soše sv. Václava růže – symbol nenarozených dětí. Tyto růže pak byly na druhý den přeneseny před porodnici u Apolináře v Praze a před porodnici na Obilním trhu v Brně.

Na Václavském náměstí se pak opět vytvořilo několik skupinek, které se dlouho nemohly rozejít. Snad jen zima, hlad a daleká cesta domů nás po nějakém čase přesvědčily, abychom se rozloučili...

Bohu díky za tak velkou účast, za lidi, kterým není lhostejný lidský život, za ochotu přijet z různých koutů republiky a za odvahu vydat své svědectví. Všechny Vás pak prosím o modlitbu za lidi, kteří si neuvědomují důležitost práva na lidský život, za všechny maminky, které právě teď stojí na křižovatce rozhodnutí, za všechny lékaře a poslance, kteří si „přivlastňují právo“ rozhodovat o lidském životě. Aby si uvědomili, že to, co dělají, se má shodovat jak s etickým zákonem, tak se zákonem Božím – Miluj bližního svého jako sám sebe. VYTRVEJME!!!

Tereza Kozderová

„Kdysi jsem se bál v restauraci před jídlem třeba i pokřizovat, ale dnes mi Pán dává sílu modlit se veřejně před nemocnicí,“ hovoří Miloslav Pletánek o své modlitební strážii před pražskou porodnicí.

V pozadí P. Libor Halík. Oba denně stojí před porodnicemi (Praha, Brno) a modlí se za nenarozené děti, aby bylo ukončeno jejich zabíjení.

Foto: archiv HPŽ ČR, bB

Modlitba za nenarozené děti

Pane Ježíši Kriste, Synu Boží, na přímluvu Panny Marie, Tvé matky, která Tě s láskou pod srdcem nosila, a sv. Josefa, muže pevné víry, který byl Vám oběma skutečným ochráncem, vyslyš naše prosby za ochranu života nenarozených dětí, kterým hrozí zabítí v lůně jejich matek. Dej rodičům těchto dětí milost poznání krutosti jejich záměru odstranit bezbranného člověka a dej jim odvahu čestně přijmout jejich zodpovědnost za život svých dětí.

Bože, Otče všech lidí, Pane života, odpusť nám naši lhostejnost k různým formám ničení Tvého díla stvoření a dej nám milost, abychom dokázali bránit lidský život od početí do přirozené smrti, pomáhat potřebným a z ran Tvého Syna čerpat sílu k zápasu za život podle Tvé vůle. Amen.

Poděkování

Ráda bych poděkovala Panně Marii za zachování zaměstnání mého manžela, kterému zaměstnavatel prodloužil smlouvu.

Eva Kameníková

Panno Maria, plním svůj slib a děkuji Ti za to, že se dcera dostala do práce, a prosím o Tvou mocnou přímluvu za zdraví duše i těla pro všechny v rodině. Díky za vše.

vděčná čtenářka a rytířka Ludmila z Valaška

Chtěla bych splnit svůj slib a prostřednictvím Vašeho časopisu veřejně poděkovat Panně Marii za uzdravení mého manžela. Skoro tři měsíce byl nemocný a musel podstoupit různá vyšetření, která dopadla dobře.

Tisícere díky, Panno Maria, prosím Tě i nadále o stálou Tvoji pomoc a ochranu pro celou rozvětvenou rodinu.

čtenářka Marie

Chtěla bych poděkovat Bohu za vše, co nám dopřává. Především za své dvě děti, dceru a syna, kteří se narodili oba císařským řezem. Syn byl před nedávným na operaci žlučníku, která dopadla dobře. Děkuji a prosím o další ochranu, abychom s Boží pomocí zvládali všechny životní problémy a těžkosti.

Jiřina Petránková, Strakonice

Chci splnit svůj slib a veřejně poděkovat Božské Trojici a Panně Marii za narození dvou zdravých dětí Martinka a Aničky. Prosím o další ochranu pro ně i pro celou naši rodinu.

Pavla z Novojičinska

Chci poděkovat Pánu Bohu a naší Neposkvrněné Panně Marii, že mi bylo dopřáno prožít s manželem 47 let společného života. Měli jsme spolu 3 děti, 9 vnoučat a 2 pravnučky. Manžel měl již delší dobu astma. V listopadu min. roku nastalo náhlé zhoršení zdravotního stavu a pomoci se už nepodařilo. Děkuji Ti, naše Matko, že jsem mu v posledních chvílích mohla být nablízku a světit ho pod Tvůj Mateřský plášť.

čtenářka Věra s rodinou

Děkuji Pánu Bohu a naší Nebeské Matce za vyslyšení proseb při hledání zaměstnání a nyní za očekávání miminka, které se má už brzy narodit. Prosím o pomoc při porodu a zdraví celé rodiny. Děkuji také všem, kteří na vás myslí v modlitbách. Díky vám všem.

Kateřina Matějčková, Olomouc

Milá Matičko Nebeská, před časem jsme děkovali, že se nám dvě děti narodily. Dnes již čtyři děti máme, k Tobě s díky pospícháme. Aby jsi nám vždy po boku stála, a v povinnostech nám síly dodávala, neb kdo Tě věrně vyznává, tomu vše k dobrému napomáhá. Amen.

manželé Mikuláškoví

Ráda bych z celého srdce poděkovala Pánu Ježíši a Neposkvrněné Panně Marii za vyslyšené modlitby s prosbou o další ochranu a Boží pomoc pro naši rodinu.

vděčná Helena ze Slezska

Děkuji Pánu Bohu a Panně Marii i sv. Tadeášovi za vyslyšení mé prosby za uzdravení mé dcery a prosím, aby ji a její rodinu chránil a dopřál jim hojně zdraví a pevnou víru.

čtenářka Božena z Dubňan

Chci poděkovat Panně Marii za vyslyšení mé prosby a za přímluvu u Nebeského Otce. Po delším očekávání se nám 10.4.2004 zdravá dcera Barborka. I když lékaři zpočátku označovali těhotenství za rizikové, Panna Maria nás ochraňovala a porod dopadl dobře. Víím, že tato dcerka je dar od Pána Boha a Matky Boží. Moc jí děkuji a svěťuji do Její péče všechny ty, co se za nás modlili a o nás s Barborkou pečovali. Také chci poprosit o pokoj a zdraví v naší rodině.

Magda Papoušková, 543 44 Černý Důl

Chtěla bych poděkovat za vyslyšení mých proseb za mého vnuka, který po návratu z vojny dlouho nemohl najít práci. Nakonec jí díky Matce Boží našel. Stále se za něho modlím a věřím, že Matička Boží nás neopustí.

vděčná babička

Chtěla bych splnit slib a poděkovat Panně Marii a Pánu Ježíši za uzdravení syna. Potíže jsou pryč. Z celého srdce děkuji.

Štěpánka C.

Panno Maria, plním svůj slib a děkuji za to, že se dcera dostala do práce. Prosím také o Tvou mocnou přímluvu za zdraví duše i těla pro všechny v rodině.

Ludmila z Valašska

Chtěla bych poděkovat Pánu Ježíši a Panně Marii za to, že když jsem v únoru upadla v astmatickým záchvatu do bezvědomí, že mě lékaři zachránili. To se mi stalo již po čtvrté.

Marie Komárková

Děkuji Pánu Bohu, Panně Marii a svatým za své uzdravení. Děkuji také všem, kteří se za mě modlili.

Asi před patnácti lety jsem měla infarkt a rok nato jsem objevila malou bulku na prsu. Myslela jsem si, že bych pro svou velkou slabost a špatný zdravotní stav nemohla být operována, a tak jsem nikomu nic neřekla. Navíc okolnosti byly takové, že jsem opravdu do nemocnice nemohla ani nechtěla.

Prvně to byla mozková příhoda mého manžela, kdy po druhém záchvatu nemohl chodit. Po delší době a rehabilitaci v nemocnici se zotavil natolik, že se sám najedl a došel si na WC. Tehdy jsem si ho vzala domů a syn mi pomáhal v jeho opatrování. Druhý důvod, proč jsem o své potíži nikomu nic neřekla, byl ten, že dcera měla možnost odjet

i s rodinou do zahraničí a pracovat tam, a to jsem jim zkazit nechtěla.

Nádor v mém prsu se zvětšoval a občas se dostavilo i krvácení. Přitom můj manžel po půl roce domácího ošetřování následkem třetího záchvatu zemřel. Ale to nebylo vše. Se zdravotními problémy musel na operaci i můj syn, kdy se ke všemu přidaly i pooperační komplikace. A pak další zdravotní problémy v rodině mé dcery.

To všechno byly důvody, proč jsem mlčela. A až před třemi roky bylo už krvácení tak silné, že to dál tajit nešlo. V nemocnici mě léčili a ozařovali. Po 35. ozáření se nádor začal ztrácet a rána hojit. Lékaře nejvíc překvapilo, že nedošlo po tolika letech k žádným metastázám. Pak trvalo celý rok, než jsem se zotavila natolik, abych se mohla o sebe sama postarat. Jsem unavená a musím často odpočívat. Ostatně v mém věku žádný div. Jsem ročník 1918. Je zázrak, že jsem naživu.

Pán Bůh mi dává tolik důkazů, že je náš dobrý Otec a Panna Maria milující Matka. Děkuji za všechno a prosím o další ochranu pro celou naši rodinu a za mír v celém světě.

vděčná Helena F.

Svou vděčnost vyjadřují také: Adela Kubiczková, Zdeněk Petráň, Marie a Hanka z Krnova, Františka.

O modlitbu prosí: Marie V., Marie Hödlová, Anna Svozilová, rodina Koukalova, Vítková Marie, Blažena Havlíková.

Zprávy z redakce

Vážení čtenáři,

chtěli bychom Vám všem poděkovat za Vaši stálou podporu. Děkujeme za dopisy zasláné do redakce, za slova povzbuzení a přání Božího požehnání v naší práci. Děkujeme také za finanční podporu, která se citelně projevila zvláště po rozeslání knížky: „Svatý Maxmilián Maria Kolbe“. Kéž Vám dobrý Bůh skrze Neposkvřněnou vše mnohokrát vynahradí.

Při distribuci, kdy je nutno zpracovávat velké množství adres, se občas dopustíme chyby, za něž se Vám omlouváme. Prosíme Vás, abyste nás na ně upozorňovali na adresu redakce v Brně (Konvent minoritů v Brně, Minoritská 1, 602 00 Brno) nikoli na adresu distributora, jež je uvedena na adresním štítku (v současné době je to Tiskárna Lelka).

Nakonec bychom Vás chtěli vybidnout, abyste nám zaslali svá svědectví o Božím zásahu ve Vašem životě, buď formou poděkování nebo delšího vyprávění. Ta nejzajímavější budeme postupně zveřejňovat.

Děkujeme za spolupráci. Pokoj a dobro!

redakce

ZPRÁVY

Kněz odepřel svaté přijímání. Jeden kněz v malé andaluské vesnici (Španělsko) odmítl udělit sv. přijímání homosexuálnímu páru, který uzavřel na úřadě „svatbu“. Oba gayové kněze ihned zažalovali.

Glaube und Kirche 3/2005

Povinnost zpovědi. V jedné ze svých posledních generálních audiencí vyzval Svatý otec Jan Pavel II. kněze, aby často připomínali věřícím povinnost sv. zpovědi. Upozornil, že svátost Eucharistie a svátost smíření spolu úzce souvisí.

GK 3/2005

Jihoameričtí biskupové proti potratům. Podle zprávy biskupské konference státu Paraguay naprostá většina obyvatelstva odmítá potraty, o jejichž legalizaci se snaží feministické organizace, odvolávající se na prohlášení OSN proti diskriminaci žen. Součástí této „diskriminace“ má být i odírání „práva“ na potrat. Také biskupská konference Kolumbie se kategoricky postavila proti plánu některých kruhů legalizovat v zemi interrupce, eutanázii a terapeutické klonování.

GK 3/2005

Čínský biskup zemřel ve vězení. Ve vězeňském oddělení nemocnice čínského města Shandong zemřel biskup Johann Gao, náležející k ilegální římskokatolické církvi věrné papeži. Bylo mu 81 let a strávil mnoho roků v koncentračních táborech komunistické Číny. Jeho tělo bylo bez obřadu spáleno v krematoriu, aktu se nesměli účastnit ani nejbližší příbuzní. V čínských komunistických vězeních přebývají ještě nejméně dva katoličtí biskupové.

Niedziela 17.2.2005

Papežové spisovatelé. Jan Pavel II. není prvním nástupcem sv. Petra, který byl literárně činný (vydal 5 knih). Už sv. Klement I. mučedník (kolem r. 100) psal listy věřícím, sv. Damas I. (366-84) vyryl na zdi katakomb latinské básně ke cti prvokřesťanských mučedníků. Sv. Lev Veliký (440-61) a sv. Řehoř Veliký (590-604) zanechali stovky homilií, dopisů, teologických pojednání a životopisů svatých. Silvestr II. (999-1003) napsal několik spisů o geometrii i astronomii, Innocenc III. (1198-1216) díla mystická a dogmatická. Pius II. (1458-64) je autorem několika renesančních novel, připomínajících „červenou knihovnu“, a dějepisných kronik, mj. i „Kroniky české“. Bl. Jan XXIII. (1958-63) si psal „Duchovní deník“, jenž byl vydán až po jeho smrti a Jan Pavel I. (1978 – 33 dní) ještě jako kardinál publikoval v časopisech „Listy slavným osobnostem“, které po jeho smrti vyšly v knižní formě.

Gość Niedzielny 10/2005

Evropa věří v Boha. Podle sondáže koncernu Reader's Digest většina Evropanů (71%) věří v Boží

existenci. Statistický výzkum byl prováděn ve 14 zemích. Nejvíce věřících v Boha žije v Polsku (97%), dále v Portugalsku (90%), překvapivě také v Rusku (87%), po němž následuje Rakousko (84%). S vírou v Boha však nejsou přijímány jiné náboženské pravdy, např. v posmrtný život věří jen 53% Evropanů a pouze 43% si myslí, že náboženství pomáhá odlišit dobro od zla.

GN 9/2005

Rada Evropy proti eutanázii. Ve středu 27. dubna 2005 odmítlo Parlamentní shromáždění Rady Evropy návrh rezoluce o „pomoci pacientům na konci života“, kterou předložil Švýcar Dick Marty. Po dlouhé diskusi hlasovalo 138 členů proti, 26 pro a 5 se zdrželo. Dokonce sám autor byl proti poté, co shromáždění hlasovalo o 71 pozměňovacích návrzích. Členové během diskuse poukázali např. na nedávné zprávy, podle nichž případy eutanázie v zemích, kde byla legalizována, stoupají. Dnes je tak zabijena jedna osoba denně v Belgii a pět osob denně v Holandsku, přičemž v obou zemích se tato čísla zvyšují. V Holandsku je dokonce povoleno zabít děti staré 12 až 17 let na jejich žádost [sic!]. Dick Marty později naznačil, že doufá, že se o eutanázii bude v Radě Evropy diskutovat znovu.

Zdroj: Euro-Fam, 27.4.2005

Dokument o „těžších deliktech“: opět radio Jerevan. Mladá fronta Dnes otiskla 27. dubna sdělení „Nový papež prý chtěl krýt sexuální skandály kněžích“ (sic!). Odvolává se na britský týdeník The Observer a tvrdí, že Církev si chce soudní pravomocí ve věci sexuálních deliktů kněží vyhradit pro sebe na úkor světského práva. Dokument, o němž mluví The Observer, je k dispozici na vatikánských stránkách a vyšel i česky v roce 2002. Zabývá se „těžšími delikty“, především proti Eucharistii. K nim je připojen jako morální delikt „zločin proti 6. přikázání s osobou mladší 18 let“. Postihy si vyhrazuje tribunál Kongregace pro otázky víry a odmíná je tedy nižším církevním soudům. Podle vyjádření církevního právníka je tvrzení Mladé fronty resp. Observeru „z láž a odporuje logice věci“. Vnitrocírkevní kompetenční úprava se nijak nevztahuje na povinnosti plynoucí ze světského práva. Tam, kde MF Dnes mluví o zkrácení promlčecí lhůty u těchto deliktů, jde ve skutečnosti o její prodloužení.

MF Dnes, Vatikán, RC, 28. 4. 2005

Hleď své životní povolání? Sestry karmelitánky zvou děvčata od 18 do 25 let na duchovní cvičení, které uskuteční 4. - 8. července 2005 v klášteře kongregace sester karmelitánek ve Štíplě. Přihlášky (do 10. 6.) a informace na adrese: Sestry karmelitánky, Mariánské nám. 56, 763 14 Zlín-Štípa, tel: 00420/ 577 914 262, e-mail: karmel@volny.cz . Rády zodpovíme Vaše dotazy.

OBSAH

Jsi to Ty, šťastná, rozjásaná	1
Ze života svatého Františka z Assisi	2
Bratři minorité zvou	4
Petr našich dnů – Ničemu nedávaj přednost před Kristem	5
Vstaňte, pojďme!	6
Symboly v inauguračním obřadu	7
Jan Pavel II. – člověk modlitby	8
První hlasy o zázracích	10
Jan Pavel II. měl pravdu	11
Eucharistie uzdravuje	12
Člověk darem pro druhé	14
Poselství míru – Komunita Sant' Egidio	16
Malá cesta do nebe	20
Modlitba básníka Paula Verlaina	21
Trochu apologie (6): Katolická církev spojencem nacismu?	22
Cokoli jste udělali pro jednoho z těch mých nejneopatrnějších... ..	25
Drahé děti – poklad plný nejuzácnějších darů	26
Svědectví životu	27
Modlitba za nenarozené děti	28
Poděkování	29
Zprávy z redakce	30
Zpráva	31

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 3/2005, ročník XIV.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit nadpisy a zkracovat příspěvky.

Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo konta: 50013424/ 6200

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům tj. 10 Kč/1 výtisk (+poštovné). **Předplatné** na rok 2005: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu redakce:

Konvent minoritů v Brně
Minoritská 1, 602 00 Brno,
e-mail: immaculata@minorite.cz; tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:
Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukázkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“ nebo převodem na účet 50013424/6200 s variabilním symbolem, kterým je Vaše IČP (jedná se o předplatitelské číslo vytištěné při zaslání Immaculaty v levém horním rohu adresního štítku, podle kterého poznáme, kdo nám dar poslal). Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme. **Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu pošlete na adresu redakce v Brně, nikoli na adresu distributora.** Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli své předplatitelské číslo IČP nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas pro Vás denně vysílá na středních vlnách 1530 kHz, 1467 kHz a na krátkých vlnách 4005 kHz, 5890 kHz, 7250kHz (75m, 51m, 41m)

* česky v 5.10 hod a v 19.30 hod * * slovensky v 5.25 hod a v 19.45 hod *

Radio PROGLAS - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Odevzdej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

9. FRANTIŠKÁNSKÉ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

Zveme všechny mladé k prožití dnů radosti, modlitby, společenství a zamyšlení nad sebou samým a nad svým životem.

2.7. – 6.7.2005

CVILÍN u Krnova

„NA CESTĚ DO EMAUZ“

S sebou: karimatka, spacák, psací potřeby, jídlo (zajištěn bude čaj, chleba a polévka k obědu)

Účastnický poplatek: 300,- Kč

Ubytování: ve škole v Krnově (možnost noclehu ve vlastním stanu na Cvilíně)

Přihlášky zasílejte do 20.6.

na adresu:

o. Řehoř Bajon OFMConv.,
Kosmákova 45, 586 01 Jihlava,

tel.: 567 303 604,

mobil: 736 607 291,

e-mail: bajon7@wp.pl

Po přihlášení obdržíte podrobnější informace.

TĚŠÍME SE NA VÁS!

bratři minorité a přípravný tým setkání

Ježíš hlasitě zvolal:

*„Kdo žízni, ať přijde ke mně
a pije, ten, kdo ve mě věří. Jak
říká Písmo, potečou proudy vod z jeho
nitra.“ To řekl o Duchu, jehož měli dostat ti,
kdo v něho uvěřili.*

stov. Jan 7:37-39